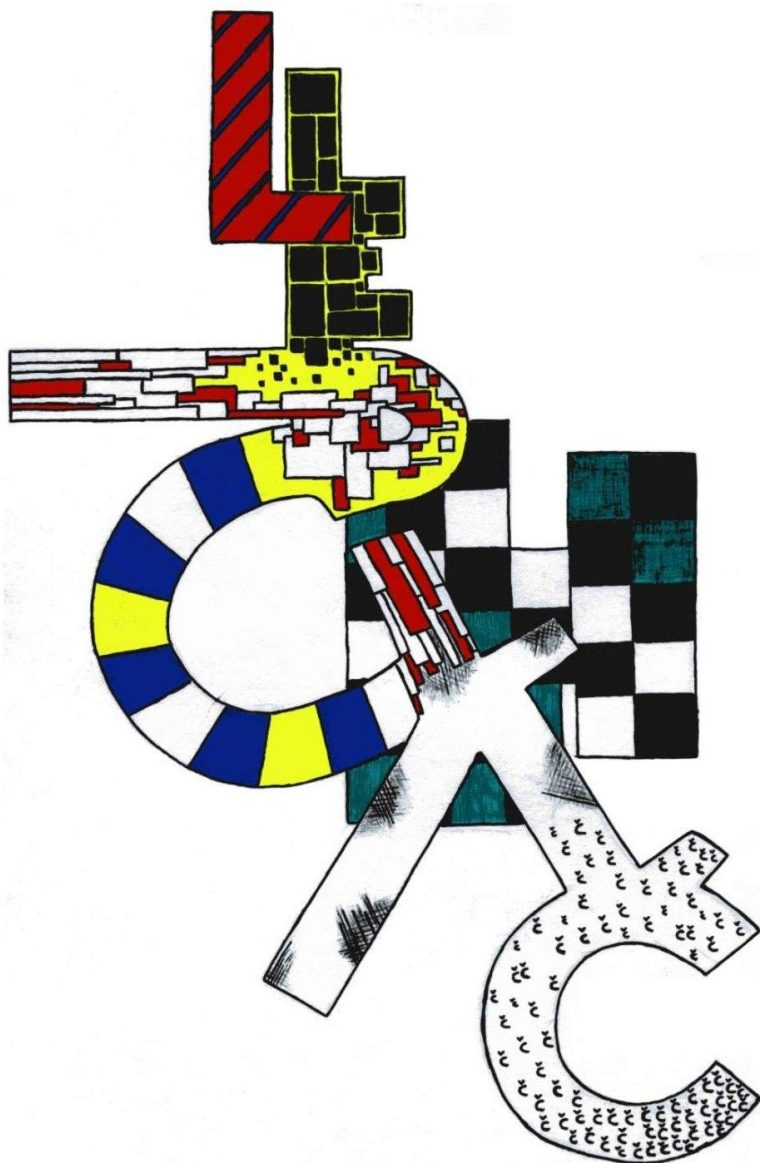

4/2008 – ročník II.

Bez práce nejsou koláče?

Bez práce nejsou koláče. Myslím, že každý zná význam tohoto přísloví, ale přiznejme si, že většina z nás se nikdy hlouběji nezamyslela nad jeho významem. Proč asi? Odpověď je jednoduchá, nechce se nám. Možná ani nevíme, proč bychom měli chtít, vždyť je to jen hloupé přísloví pro děti, aby je rodiče donutili uklidit si hračky. Ale já si myslím, že toto dětské přísloví nám toho může ještě mnoho říct.

Říká se, že student musí v hodině pozorně poslouchat výklad učitele, dělat domácí úkoly a ještě se učit. A pak že budeme mít dobré známky a především mnoho znalostí, abychom v životě něčeho dosáhli. Dostali se na vysokou školu a získali dobré zaměstnání. Toto je ideální představa, ke které velmi rádi vzhlíží naši rodiče: „Naše dítě to dotáhne vysoko.“ Ale skutečnost je trochu jiná, dítěti se pracovat nechce, v hodinách spí, úkoly nedělá a doma se neučí.

Možná, že bychom se měli učit, potom pracovat a pak se radovat ze svých úspěchů, ale nezapomínáme tak trochu žít? Jestli se úplně uzavřeme do světa učebnic a knih, nezbude nám už čas na mnohem důležitější věci, jako je třeba přátelství, rodina nebo láska. Budeme sice neuvěřitelně nadaní a úspěšní studenti nebo manažeři velkých firem, ale nakonec zjistíme, že jsme sami. Sami se svými úspěchy a se svou dokonalostí. Avšak k čemu je nám úspěch, když nemáme nikoho, s kým bychom se o něj mohli podělit, podělit se o radost a také o starosti?

Jistě, přátelé jsou důležití a na přátele si také musíme udělat čas. Jistě, skutečné přátelství vydrží i delší odloučení, ale nějaký čas potřebuje. A také musíme přátele nějak získat a to se nám nad hromadou knih asi nepodaří. Ale nesmíme chodit z extrému do extrému. Pokud hned po škole vyrazíme někam ven s přáteli a vrátíme se až pozdě večer, kdy jen slupneme něco k večeři a padneme do postele, tak to s námi asi půjde z kopce. Ve škole budeme taktak prolézat, s rodiči se budeme jen hádat a naši přátelé nakonec odejdou na vysokou, zatímco z nás se stane troska. Neschopní odmaturovat si najdeme nějakou podřadnou práci, bez budoucnosti a nakonec i bez přátel, jen s vínem z krabice.

To by asi také žádný z nás nechtěl. Proto musíme najít nějaký kompromis, jak být dobrým studentem i dobrým přítelem. Ale chceme to vůbec, když víme, jak je to náročné? Je to vůbec možné? Dokážeme to? Na tyto otázky nedokážu odpovědět, asi se o to musí pokusit každý sám. Protože jak se říká: Bez práce nejsou koláče.

Mirjam Nováková (G3, 2007/2008)

Pěvecké soustředění školního sboru Cantate

Dědice u Vyškova, 22. – 29. 8. 2008

Stejně jako téměř každé pěvecké soustředění bylo i toto ve znamení velkého střídání a stěhování. Společnou cestu do Dědic absolvovalo asi jedenáct studentů a zpáteční sedm, plus šest dalších účastníků, kteří odjížděli tentýž den, ale auty. Nejvíce nás bylo v úterý (asi 24). Návštěva aquaparku byla asi opravdu velkým lákadlem. Já sama jsem přijela až v neděli na mši svatou. Říkala jsem si: „Konečně si také jednou poslechnu, jak nám to krásně ladí...“ Samozřejmě jsem se spletla. Ne, že by to neladilo, i když to ani pořádně nevím, protože jedna nejmenovaná osoba pro mě hned na pokyn nejmenovaného profesora běžela, ať jdu taky zpívat.

Zkrátka chci říct, že o prvních dvou dnech vím jen z vyprávění. Prý se pořád spalo (tedy i zpívalo, ale spíše to první ☺). Večer se konala „grilpárty“, a v neděli jsme se my – stará „skvadra“ – sbalili a jeli do Vyškova na zmrzlinu. A protože nás to neustálé vyspávání pomalu přestávalo bavit, byli Zdenička, Hrach a Vašek tak hodní, že nám vymysleli „bojovku“. Cílem byla lesní kaplička se zázračným pramenem a hlavní výhrou byl meloun. Sestavili jsme dva týmy. Po celou dobu vyhrával tým Mary, ale meloun našel tým pana profesora...

Potom jsme zase zpívali a pro velký úspěch ještě podruhé navštívili aquapark.

Po večerech jsme pořádali různé druhy zábavy, obzvláště velké nadšení vzbudil karban (hlavně „Autobus“, velmi duchaplná a logické myšlení procvičující hra), autíčkové závody na počítači a luštění křížovek... A když noc dostoupila vrcholu a setmělo se natolik, že nebylo ani na krok vidět, přišla řada na sardele.

Na závěr jsme ve čtvrtek večer, jako každý rok, roztřídili noty, posílení jedním z bývalých členů (Peťou Sedlákem) zopakovali grilování a zazpívali si pár tradičních nejen ukazovacích písní, samozřejmě včetně písně „Jede sedlák do mlejna“. Úderem desáté hodiny jsme se však museli přesunout do prostoru fary, abychom nerušili klidný spánek svých milých dědických spoluobčanů.

Tím končí moje fantazie, zlo prohrává a dobro žije! ☺

Veronika Janská (G6)

Seznamovací pobyt G1 aneb Můj největší zážitek z Beskydské expedice

Gruň, 8. – 12. 9. 2008

Můj největší zážitek byl výstup na Mount Everest neboli na Lysou horu. Cesta tam trvala asi šest hodin, nazpět asi sedm hodin a byla dlouhá dvacet kilometrů. Na začátku jsme se ještě těšili, ale po dvou hodinách chůze jsme si začali stěžovat. Já jsem šla s první skupinou, která šla bez zastavení a byla velice rychlá. Měla jsem pocit, že běžíme. Pocit to nebyl, protože nás vedl pan profesor Synek. Jeho jeden krok byly naše tři kroky. Po cestě jsme jedli borůvky a maliny. Když

jsme už vyšli několik kopců, tak jsme viděli vysílač. Velmi jsme se těšili, že už jsme skoro nahoře. Když jsme vyšli na kopec, viděli jsme další kopec a pod ním sjezdovku. Tak jsme nadšení ztratili a šli dál. Po cestě na další kopec jsme potkali dvě paní staršího věku, které už šly dolů a se smíchem nám dodávaly odhodlání dostat se až k cíli. Jedna z nich nám řekla: „Cha, cha. Ještě to máte daleko.“ Tak jsme se zeptali pana profesora Synka a ten nám řekl, že už jen chvilku, ale byl to ještě jeden kilometr! Nakonec jsme se tam doplazili. Dali jsme si zmrzlinu, nakoupili suvenýry. Navštívili jsme profesionální meteorologickou stanici a běželi jsme tzv. zkratkou, která nám cestu ještě o hodinu prodloužila. Zpátky jsme kupodivu ještě došli. Dali jsme si večeri, vedoucí nám přečetli pohádku na dobrou noc a my hned poté usnuli. To byl můj největší zážitek a stačil mi.

Deborah Romaňáková (G1)

Když jsem se ráno probudila, ostatní ještě spali. Asi za půl hodiny všechny probudila trubka ohlašující rozcvičku. Rychle jsme se oblékli, učesali a šli na čtvrt hodinovou rozcvičku. Když jsme se vrátili, čekala na nás snídaně. Potom jsme vyrazili na výlet. Napřed jsme klesali na asfaltové cestě dolů do údolí, odkud jsme prudce začali stoupat. Jáchym klesl už po prvním kilometru. Po krátké pauze jsme opět všichni začali stoupat. Šplhali jsme na Lysou horu, která je nejvyšší z celých Beskyd. Učitelé nás horlivě povzbuzovali, že už je to jen půl kilometru, ale vždy se ukázalo, že půl kilometru je to jen k dalšímu rozcestí. Asi v půli tratě se celá

naše expedice rozdělila na tři části. V té první byli ti nejrychlejší a nejvytrvalejší, které vedl pan profesor Synek. Druhá skupina se držela asi sto metrů za první skupinou a ta třetí byla za první skupinou asi kilometr a popoháněla je paní profesorka Svřčulová. Takto jsme postupovali až do konce celé trati.

Konečně jsme dorazili do lesa. Stále jsme žili v domněni, že je to jenom kousek. A hurá. Vyšli jsme z lesa. Ovšem po chvíli se objevil další úsek. Cesta z Gruně na Lysou horu byla nekonečná. Trvalo nám čtyři hodiny, než jsme zdolali jedenáct kilometrů (bez převýšení), další čas nám zabral závěrečný kopec. Byl hodně prudký, a i když bylo jen dvacet stupňů, bylo nám vedro. Konečně jsme vystoupali až na vrchol. To byl konec naší výpravy. Všichni si koupili občerstvení. Dokonce jsme měli exkurzi v meteorologické stanici. Potom jsme se vypravili dolů. Šlo to lépe, protože všichni byli odpočatí. Stupovali jsme opatrně, protože všude byly malé kamínky. Pan profesor Synek vybral delší trasu, takže jsme přišli do chaty pozdě. Jen ještě dodám, že když jsme sestoupili do údolí, čekalo nás ještě čtyřkilometrové stoupání. Naštěstí nám ještě dali večeri.

Michaela Ryšavá (G1)

Můj největší zážitek byl výlet na Lysou horu. Vyrazili jsme ráno po matematice, takže asi v 9.30 hodin. Šli jsme krásnou přírodou, a tak to bylo pro mne velmi zábavné. Cestou jsme dělali krátké přestávky. Na začátku jsme šli pořád z kopce, ale asi po čtyřech kilometrech nastal strašný kopec. Pak už jsme šli po-

řád do kopce. Nejtěžší kopec byl ten poslední, protože jsme šli do strmého svahu. Bylo to opravdu náročné. Nejprve se mi na Lysou horu skoro vůbec nechtělo, ale když jsem tam pak dorazila, byla jsem ráda, že se mohu podívat na tak krásnou přírodu. Dokonce nám pan profesor Synek ukázal naši chatu. Ještě jsme tam byli na exkurzi v meteorologické stanici. Pán vyprávěl pěkně, ale moc zdoluhavě, takže to pak ke konci skoro nikoho nebavilo. Taky nás provedl uvnitř, kde to bylo velmi pěkné. Všechny zajímavé počítače a vysílače byly úžasné. Jako bonus nám dovolil jít na střechnu, kam mohou jenom zaměstnanci. Ještě nám vykládal, že nejvíc stupňů na Lysé hoře bylo 28 °C a nejvíc sněhu napadlo v roce 1911, a to 4 m 90 cm. Potom jsme se ještě vyfotili a vydali se na zdoluhavou a náročnou cestu zpět. Šli jsme hodně z kopce, a tak to rychleji ubíhalo. S paní profesorkou Múčkovou jsme hráli po cestě slovní fotbal. Když jsme přišli domů, byli jsme úplně zničení. Celkem jsme ušli 23 kilometrů.

Anna Prchalová (G1)

Můj největší zážitek byl výstup na Lysou horu. Když jsem se dozvěděl, že se půjde na Lysou horu, tak jsem si řekl, že to bude pohodička, ale jak mi řekli, kolik je to kilometrů, tak mě to dost překvapilo. V 9.00 hodin jsme vyšli. Myslel jsem si, že tam budeme nejpozději ve 12.00 hodin, ale my jsme tam byli kolem 13.00 hodin. Na Lysé hoře to bylo docela fajn, ale nejhorší byla kamenitá cesta, a proto jsme všichni měli zničené nohy, protože jsme mysleli, že to bude normální cesta.

Na Lysé hoře jsme byli úplně vyčerpaní. Také jsme měli prohlídku na meteorologické stanici. Bylo to zajímavé. Pan profesor Synek pak našel jinou cestu, než kterou jsme šli nahoru. Řekl nám, že je o jeden kilometr kratší, ale všem se na konci zdála, jako kdyby byla o pět kilometrů delší. Bylo na ní ale dobré, že to byla asfaltová cesta a ne kamenitá, protože to bych už asi nezvládl. Když jsme přišli do ubytovny, řekl jsem si, že už ani na večeři nedojdu. Samozřejmě, že jsem došel, protože jsem měl šílený hlad. Tak toto byl můj nejdelší, ale přitom nejhezčí zážitek z Beskyd.

Jiří Svoboda (G1)

Nejvíce se mi líbila cesta na Lysou horu. Šli jsme krásnou přírodou a povídali si o tom, čeho se možná dožijeme. Jak jsme tak šli, narazili jsme na jakési chaloupky, kde asi přezimují medvědi. Napcpali jsme tam pár spolužáků a zavřeli je tam. Když jsme jim otevřeli, viděli jsme, jak si tam někteří už rozbalují svačinu. Pak jsme šli dál a pozorovali jsme přírodu. Vepředu jsem byl já, Petr a Vojta. Potom jsme narazili na nějakou horu a já si myslel, že je to ta naše. Mýlil jsem se. Na té hoře jsme se napili a šli jsme dál. Chvilku po rovince, ale pak zas do kopce, až jsme dorazili pod Lysou horu.

Měli jsme se rozdělit na dvě skupiny. Jedna měla jít bez přestávek, zatímco ta druhá s přestávkami. Šel jsem v té první. Nakonec jsme došli na Lysou horu hrozně zpocení. Slunce neúprosně hřálo. Na hoře jsme si dali limonádu, odpočinuli si a šli na prohlídku meteorologické stanice. Tam jsme vylezli i na střechnu, odkud

byl nádherný výhled. Pak jsme šli zpátky a cestou jsem hrál s Vojtou hru Dračí doupě. Byl jsem lovec a musel jsem přežít v lese. Cesta nám ubíhala rychle, až jsme došli na ubytovny. Tam jsme se osprchovali a šli spát.

Tomáš Vaverka (G1)

Poté, co jsme zhlédli výborný program Televize Gruň, měl pro nás pan profesor Synek nachystané překvapení. Já jsem zprvu netušila, o co vůbec jde, ale když jsme dostali pokyn, abychom se teple oblékli, začala se přede mnou nejasně rýsovat představa mnou velmi očekávané noční hry. Jaké bylo moje zklamání, když jsme místo k lesu zamířili k blízké chalupě. Moje zklamání však trvalo jen do té doby, než jsem přistoupila k poměrně malému dalekohledu. A pan profesor Synek začal vyprávět. O hvězdách – jak jsou velké a nesmírně vzdálené. Ukazoval nám Velký vůz, který je součástí Velké medvědice. Ostatní její hvězdy bohužel nebyly vidět. Dále jsme viděli Malý vůz, Severku, Kasiopeu a Velký kříž. U Kasiopey jsem si nebyla jistá. Bloudím očima po jasné noční obloze a vidím hvězdy. Mléčnou dráhu, která oblohu protíná, krásný, nekonečný vesmír. Je možné, že se člověk dostal tak daleko? Vždyť je jako malé zrnko prachu, točící se ve víru světa. Vždyť ještě téměř nedávno se člověku snilo, že jednoho dne spatří třeba Jupiter a podívá se ještě dál... Aha, to mi připomnělo, že jsem na řadě. Tak a tady je problém. Přeruším výklad pana profesora a zeptám se, kde se to zaostřuje. Tak, tímto kolečkem, které je nejbližší kukátku. Sundám si brýle, podívám se a vidím... nebo spíš nevidím. Mu-

sím otočit kolečkem dvakrát. Tak a už vidím! To je krása! Sice tento dalekohled zvětšuje „jen“ dvacetkrát, ale je toho vidět i tak dost. Právě teď vidím Jupiter a jeho dva měsíce. Sice jich má asi 50 nebo 60, ale to, že vidím dva, mi docela stačí. Podívám se a jdu stát novou frontu – na Měsíc.

Adéla Kolářová (G1)

Seznamovací pobyt PL1 aneb Studenti versus profesori a ho- biti

Bedřichov, 2. – 5. 9. 2008

Jsou to teprve tři týdny, co pro všechny školou povinné opětovně začaly každodenní povinnosti. Většina studentů i profesorů se musela do normálního běhu školy zapojit už první týden, avšak naše třída si prázdniny prodloužila ještě o pár dnů a odjela se seznámit do Bedřichova.

Už v Brně nastal problém, který by se dal lehce definovat jako malý autobus + hodně lidí = rozdělení naší třídy na dvě poloviny. Naše nadšení se však nenechalo zastrašit – v Lysicích jsme už zase byli všichni pospolu a do bedřichovské fary dorazili plni očekávání. Ani jsme nevydechli a už nás čekala, jak jinak, seznamovací hra. Spočívala v zodpovězení několika otázek týkajících se okolí fary. Jak snadné, že? Ale zkuste si to, když jste s někým druhým přivázáni tak, že by si vás zvědaví kolemjdoucí mohli klidně splést se siamskými dvojčaty. Zbytek dne jsme strávili podobnými aktivitami a

poznáváním okolí i všech okolo. O to větší bylo naše překvapení, když nás krátce po půlnoci vzbudila melodie známé koledy a anděl nám přišel oznámit, že je venku spousta sněhu a jsou vlastně Vánoce. A tak jsme se všichni, ještě roze-spalí, obrnili proti mrazu a za svitu měsíce dorazili k vánočnímu stromečku. Andílek k nám byl štědrý, čímž si aspoň z části vyžehnil nepříjemné probuzení. A co by to bylo za Vánoce bez štědrovečerní večeře? Na stolech se na nás usmívaly hromady cukroví, ovoce, rybích prstů a dalších dobrot, všude voněla purpura a nebyt kalendáře s velkým zápisem ZÁŘÍ, bych i uvěřila, že je Štědrý den.

Další den, hned po vydatné snídani, jsme se nepřestávali divit – přijela nás navštívit delegace ruských sportovních legend, aby nám oznámila, že se zrovna ten den v Bedřichově konají zimní olympijské hry. Dopoledne jsme se svědomitě věnovali přípravě soutěžních dresů a nácviků krasobruslařského vystoupení. A odpoledne to vypuklo! Vše začalo slavnostním uvítacím ceremoniálem a představením všech družstev i rozhodčích. Následoval běh na lyžích, biatlon a na závěr odpoledne to nejlepší – sjezd na bobech – respektive na nafukovacích matracích a plachtách politých vodou. K večeru nás přijela zkontrolovat další delegace – pan ředitel a otec spirituál. Po náročných sportovních výkonech nám přišla vhod soukromá mše spojená s krátkou besedou s otcem spirituálem.

Předposlední den byl vcelku odpočinkový. Po ranním velikonočním mrskutu se v rámci dokončení ZOH konal turnaj v hokeji a závěrečná gala-exhibice v krasobruslení. Nechyběla ani lekce vaření v uměleckém ztvárnění Spejbla a

Hurvínka v hlavní roli s panem profesorem Veselým. Odpoledne došlo i na psychologické hry a balónkovou bitvu ve stylu „studenti versus profesori a hobiti“. Po Vánocích, olympiádě a Velikonocích jsme byli připraveni snad i na hurikán, takže nás ani nepřekvapilo, když jsme si zajeli do Las Vegas do jednoho z luxusních casin. Ti, kteří chtěli získat nějaký peněžní obnos, se museli upsat často až k extrémním činům (tanec na katedře atd.) a svoje směnky dát všanc všem ostatním, kteří se o ně při dražbě někdy doslova rvali.

Následující den, pátek, se už nesl v pracovním duchu, všichni byli řádně ověšení olympijským zlatem a společně jsme odjeli do svých bydlíšť.

A jak bych těchto pár dnů zhodnotila? Nijak jinak než kladně. Všichni jsme se alespoň trochu poznali a snad i sehráli. Nezbyvá než věřit, že nám to vydrží a zůstaneme dobrým kolektivem. Doufám, že za celou třídu můžu poděkovat profesorům i hobitům za nabytý program, super zážitky a fajn seznámení.

Lucie Čačalová (PL1)

Když se nás třicet lidí s obrovskými krosnami cpalo už i do tak plné tramvaje, provázely nás rozhořčené pohledy rozhořčených cestujících. Myslím, že v tu chvíli jsme si nebyli pořádně jistí ani tím, jak se jmenujeme my sami, natož, abychom si pamatovali dalších x jmen. Cestou jsme se věnovali vzájemnému oťukávání a ti oťukanější pak zábavné hře s názvem „Vytoč své spolucestující k nepříčetnosti“. Je to velmi zábavná, a přitom jednoduchá hra, ke které potře-

bujete jen obrovský batoh, hlasivky, které dokážou vyloudit dostatečný počet decibelů k přehlušení zbytku autobusu, a umět se smát jako Frankenstein. My jsme se náramně bavili, ale musím přiznat, že naši draží autobusoví sousedé stejně nadšení pro hru nesdíleli, ba naopak se někteří tvářili pohoršeně.

Po příjezdu do Bedřichova jsme si chtěli pod májkou zatančit nějaký lidový tanec, takže jsme si společně stříhli „Kolo, kolo mlýnský“. Po tomto vyčerpávajícím výkonu jsme se tedy konečně dostali do vytouženého cíle, jež představovala bedřichovská fara. Jenže místo toho, abychom se v klidu ubytovali, na nás vybařlo pět cizích lidí, kteří nás šňůrou na prádlo svázali po dvojicích nohama k sobě. To prý proto, abychom se seznámili s okolím, kde se budeme po čtyři dny pohybovat. Dostali jsme tedy papíry s otázkami a šli jsme – tedy spíš hopsali, klopýtali a váleli se. Asi po čtvrté otázce jsme to s Anežkou vzdaly, a tak jsme si sedly a všechny zbývající otázky si prostě vyplnily po svém. A musím přiznat, že některé odpovědi byly poměrně komické.

Po splnění úkolu jsme konečně dostali čas na ubytování. V pokoji jsme bydleli asi po třinácti (naši hoši byli, jak se sluší a patří, na pokoji spolu). Potom se kromě hraní zábavných seznamovacích her a jedné hry „karetně-sedací“ nic neobvyklého nedělo. Po příjemně stráveném odpoledni jsme si šli lehnout do postýlky. Jenže klidu jsme si dlouho neužili. Přesně v 00.09 hodin jsme byli za cinkotu rolniček a zpěvu vánočních koled probuzeni do kruté reality chladné noci (dobře, chladno nebylo, ale věta nabrala na dramatickosti, ne?). Přišel k nám an-

děl a 3. září 2008, přesně devět minut po půlnoci, nám zvěstoval narození Ježíška. Všichni vyjukaní a jako v transu jsme se neohrabaně plížili dolů ze schodů, kde už na nás čekali elánem hýřící a koledy propěvující vedoucí. Vyšli jsme do temné noci – mimochodem, tu noc byla nádherná obloha – a hledali hvězdu, která nás zavede k Betlému. Nakonec jsme se od fary vydali směrem k lesu přes jedno nesympatické pole. Museli jsme jít v řadě, abychom to tam majiteli příliš nepošlapali, a proto jsme o sebe neustále navzájem zakopávali. Nakonec jsme došli na kraj lesa ke svítícímu stromečku, kde jsme si zazpívali pár koled a rozdali dárečky. Následně jsme odzdobili stromček a zase pěkně v řadě se vydali přes totéž nesympatické pole, jenže opačným směrem. Čím více jsme se přibližovali ke svému přechodnému domovu, tím více jsme se těšili do postele, jenže jsme asi v jednu hodinu ráno dostali velmi lákavé pozvání ke štedrovečerní hostině, které se samozřejmě nedalo odolat. Součástí naší půlnoční svačinky byla rovněž instruktáž o tom, jak správně rozbalit vánoční dáreček s názornou ukázkou paní profesorky Novákové. Po dopití banánového koktejlu jsme pomalu začali odcházet do svých apartmánů a ukládat se ke spánku. Ale ani tentokrát jsme v pokoji nespočivali dlouho. Anděl už sice nepřišel, ale několik děvčat z vedlejšího pokoje bylo holt přesvědčeno o tom, že je právě ta nejvhodnější doba pro pořádné zavytí na měsíc. A tak se asi o půl třetí ráno postavily k oknu a své vytí si pořádně užily. Díkybohu to naprosto ukojilo jejich touhu sladit se s přírodou a i ony konečně ulehly ke klidnému spánku.

Druhého dne jsme byli probuzeni k pozdní snídani, u níž už ani nepamatuji, z čeho se skládala. Zaujala mě totiž zcela jiná věc. Z fary za zvuku fanfár vylezli naši „velcí kamarádi“, obalení zimním oblečením, tedy v oteplovacích, kožíších a na lyžích, kteří nám svým ruským přízvukem oznámili, že se koná zimní olympiáda. Byli jsme rozděleni do šesti družstev a dostali jsme cca čtyři hodiny na to, abychom si připravili hymnu, vlajku, pokřik, název, národní kroj a dresy. Toto všechno jsme pak museli předvést v ceremonii, během níž mohlo být tak 27°C, a oni byli stále v zimním oblečení (tomu říkám výkon). Olympiáda spočívala ve splnění několika disciplín. První byl běh na lyžích, jenže jsme neběhali přes zasněžené pláne, ale po trávě kolem dokola jako při štafetě. Další disciplínou byl biatlon, při němž jsme si vyzkoušeli střelbu ze vzduchovky, a to jak vleže, tak ve stoje. Následoval sjezd na bobech, při kterém jsme jezdili na matracích z kopečka – u této disciplíny se hodnotil styl. A musím přiznat, že některé výkony byly přinejmenším... fascinující. Poté byla olympiáda přerušena kvůli příjezdu otce spirituála a pana ředitele. No, a ještě před večerí jsme se zúčastnili velmi krásné podvečerní mše, během které však po náročných sportovních výkonech zpívaly své árie především naše žaludky. Když jsme svůj hlad zabili rizotem, pomohl nám pan ředitel umýt nádobí a my mohli pod hvězdnou oblohou dále pokračovat v plnění disciplín. Za umělého osvětlení jsme se pustili do hraní carlingu, který jsme si pro své potřeby museli trochu poupravit, takže se véeélmi podobal petangu. Po skončení této hry jsme se (stále za umělého osvětlení) rozloučili a šli hajat.

Naše třetí probuzení bylo – jak jinak – netradiční. V kalendáři jsme se opět posunuli několik měsíců a tentokrát se na nás vyřítili kluci s mršičkami. Což mě osobně popravdě maličko rozladilo, jelikož jsem nestihla dočíst, kdo byl vrahem (ale zahradník to nebyl). Hned po snídani jsme se vrhli k dokončení olympiády, zbývaly totiž už jen dvě disciplíny, a to lední hokej, který jsme nahradili florballem, a krasobruslení, které vypadalo, jako když se stádo traktoristů snaží zatančit Labutí jezero uprostřed fotbalového hřiště. Vítězi jsme se pak stali všichni a během závěrečné ceremonie jsme se podívali na to, jak pekli Spejbl a Hurvínek dort, který jsme pak i ochutnali. Po večerí, ke které už také nevím, co bylo, jsme se ocitli ve městě snů a karbaníků – v Las Vegas. My se za pár šupů upisovali, na co se jen dalo, zatímco si paní profesorka Nováková pro celý večer stříhla roli baronky, a měla dokonce svého Jeana, který pak ke konci večera vypadal poněkud strhaně. Peníze ze směnek jsme mohli roztočit (vyhrát nebo prohrát) dole v casinu, jehož majitelem byl důležitě vyhlízející pan profesor Veselý, nebo je utratit při posezení v restauraci s příjemnou obsluhou. Na závěr večera proběhla dražba směnek, z nichž některé byly opravdu kuriózní. Vrcholem večera byl tanec tří našich spolužáček. A když jsme se ten večer už naposledy ukládali ke spánku, věřím, že si každý z nás říkal, že na tento výlet asi dlouho nezapomeneme...

Anna Naninska (PL1)

Seznamovací pobyt VHC1 aneb Náš seznamovák

Křižanov, 12. – 14. 9. 2008

Jednoho krásného rána se celá naše třída sešla na hlavním vlakovém nádraží. Všechny jsme byly nadšené a ze všech tváří svítily úsměvy. Konečně nastal ten dlouho očekávaný den. Naše třída VHC1 jede na seznamovák do Křižanova! Vlakem jsme přijely do Křižanova na nádraží a poté jsme do tábora došly pěšky. Jako první věc nás čekalo seznámení s řádem a ubytování v chatkách, které byly po šesti. Po zabydlení začala naše první seznamovací hra. Snažily jsme se zapamatovat si jména spolužaček a tří asistentek spolu s naší třídní profesorkou Jandovou. Až do večere jsme měly o zábavu postaráno, protože skvělé nápady asistentek a paní profesorky jakoby snad ani neměly konce. Po výborné večeři jsme si jen tak popovídaly, ale i přitom jsme se o sobě dovídaly další nové věci. Večer, když se začalo stmívat, jsme se sešly a shrnuly jsme celý den. Dozvěděly jsme se, že každá z nás má obálku, do které si můžeme navzájem psát vzkazy. U obálek také byly provázky, na kterých jsme pletly ostatním uzlíky přátelství. Potom už byl čas jít spát.

Druhý den našeho pobytu jsme batikovaly. Pomáhal každý, kdo měl volné ruce. Výsledkem našeho snažení jsou modro-zelené batikované nástěnky, závěsy a jiné věci, využitě nyní k výzdobě třídy. Odpoledne jsme se vydaly na cestu do Křižanova. Aby nám cesta rychleji ubíhala, hrály jsme nespočet různých her na důvěru. Cestu jsme zakončily v místní cukrárně. Večer byl uspořádán táborák.

Opékaly jsme vuřty, hrály si a zpívaly různé písničky. Následovala noční hra, která musela být z nepříjemných důvodů trochu upravena. Když už jsme se totiž chtěly chystat ke spánku, objevilo se hnízdo sršní. Sršně obsadily, co mohly, a nic nenechaly pro nás. Naštěstí se nic vážnějšího nestalo. Poslední den jsme se tedy mohly šťastně vydat domů.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat všem asistentkám a paní profesorce Jandové za nádherný program. Za to, že jsme se mohly více seznámit a za skvěle strávené tři dny.

Vendula Pohanková (VHC1)

Dne 12. září, datováno roku 2008, se odhodlalo 29 dívek a 4 ženy odjet na seznamovací pobyt do Křižanova nedaleko Tišnova. Byly jsme to právě my, které jsme odjížděly plné obav a strachu, zda vůbec zapadneme do třídního kolektivu. Po příjezdu do tábora jsme se ubytovaly v chatkách a šly si zahrát „seznamovačky“. Všechny hry, a vlastně celý tento pobyt, byly naprosto úžasné. Nejvíce se mi ale líbil druhý den a naše cesta do Křižanova.

Naše vedoucí nám oznámily, že půjdeme do cukrárny do nedaleké vzdálené dědiny. A že si prý s sebou máme vzít šátek, protože budeme hrát cestou hry. Za chvíli jsme byly nachystané a mohlo se vyrazit. Po pár set metrech jsme si zahrály opravdu zajímavou hru. Rozdělily si nás na skupinky a všem nám zavázaly oči. Chytly jsme se za ruce a jediný, kdo viděl, byla jedna vybraná z nás, která neměla šátek, a tak vedla celou skupinku. Šly jsme velice strastiplnou cestou. Vždy nám

řekly, že máme před sebou nějakou kaluž nebo díru, kterou musíme přeskóčit. Nebo jsme podlézaly pod větvemi, až jsme se málem plazily po zemi. Když jsme došly až téměř do Křižanova, odvázaly nám šátek a řekly, že jsme po celou cestu neměly před sebou ani jednu překážku. Že to prý byl jen výmysl. Byly jsme velice rozzlobené, ale odpustily jsme jim v momentě, kdy jsme vkročily do cukrárny, kde se na nás usmívala sladká odměna. Až jsem se „přecpaly“ sladkostmi k prasknutí, vyrazily jsme na cestu zpět.

Dále náš pobyt probíhal víceméně v pohodě. Mezi sebou jsme se výborně poznaly. Byl to opravdu úžasný „seznamovák“ a nikdy na něj nezapomenou. Za tento zážitek děkuji hlavně paní profesorce Jandové, Zdeničce, Daniele a Ivě. A především svým spolužačkám, protože bez nich bych se nikdy tolik nezapomínala.

Zdislava Bílá (VHC1)

Jak jsme jeli do Prahy aneb Vzdělávací exkurze VHC4

Praha, 24. – 26. 9. 2008

Nutno říci, že naše letošní exkurze do hlavního města Prahy stála opravdu za to. Už od samého začátku panovala maximálně uvolněná atmosféra a pohoda doslova visela ve vzduchu. Na nádraží jsme si dali všichni sraz v 6 hodin ráno a hned poté, co jednomu z účastníků zájezdu (Jiří Voříšek) dopravili obětaví rodinní příslušníci doma zapomenutý oblek, jsme připraveni na nové dobrodružství vyrazili.

Cesta vlakem byla dlouhá, ale myslím, že díky neustálému hromadnému pobíhání z kupé do kupé za návštěvou dalších spolužáků nám uběhla docela rychle. Než jsme se nadáli, nadešel čas uskutečnit geniální plán nás, hochů. Předem jsme totiž nakoupili bílé gumové rukavice a ochranné roušky na ústa, aby na hlavním nádraží v Praze mohla z vlaku vystoupit dokonale vybavená, stoprocentně sterilní protichemická jednotka, čítající pět mužů a připravená na boj se zákeřnou žloutenkou typu A, která právě v době našeho příjezdu nezastavitelně řádila všude okolo. Nyní si již zpětně dovoluji říct, že mise byla úspěšná a skutečně se nikdo nenakazil (pokud je mi známo).

Pokračovali jsme přes Václavské náměstí přímo do místa ubytování, kde jsme si chvíli odpočinuli a poté se vydali do pražského židovského města. Prošli jsme několik synagog, navštívili pár muzeí, omrkнули starý židovský hřbitov a zkusili si také papírové jarmulky, při jejichž sfoukávání z hlavy si někteří nejmenovaní jedinci (Jiří Voříšek) užili nemálo zábavy. Večer se pak šlo do divadla ABC na představení Tři muži ve člunu a pes. Komédie byla skvělá. Některé z našich spolužaček (Klára Drobilová, Anežka Herková) se svým osobitým stylem smály natolik intenzivně, že rozesmály i herce na podiu, kteří byli schopni navázat až poté, co se uklidnili, jiní účastníci naší exkurze zase naopak upadli do jakéhosi kómatu přímo v divadelních křeslech. Naštěstí se nikomu nestalo nic vážného a v klidu jsme se dopravili na ubytovnu k přenocování.

Další den jsme šli do Veletržního paláce, který je vrcholem české funkciona-

listické architektury (šedá krychle, z níž vyčnívají další šedé krychle jako vchody). Uvnitř nám mladý, avšak umění dobře znalý průvodce ukázal taje moderního umění 2. poloviny 20. století. Některá díla byla plná symbolů k zamyšlení, a za jiná byste se před hosty u vás doma museli možná i hodně stydět. Program pokračoval v Paláci Kinských na Staroměstském náměstí, kde nás poučili o rozdílu malování krajiny v klasicismu, romantismu, impresionismu a realismu. Mnohé však nejvíce oslovil směr „ospalismus“, který se zde ukázal v plné síle. Zkusili jsme si také podle hudby vytvořit z barevných papírů obrazy, ačkoliv naše snažení dostalo po chvíli nový rozměr a ve finále obrazy vystupovaly do prostoru. Večer jsme se vypravili do Národního divadla na premiéru nově zpracované Smetanovy Prodané nevěsty. Všichni jsme se hodili tak říkajíc do gala (v tu chvíli se konečně ukázalo, co vše se ukrývalo zejména v dívčích zavazadlech) a mohlo se vyrazit. Že nejsme z vyšších kruhů, na nás prozrazovalo snad jen pár drobností, jako mírně ječivý křik na ulici, drobné dávky lidových slov, či zvláštní kravata Jana Vespalice, vyznačující se pestrobarevnými autíčky na bílém podkladu. Prodaná nevěsta byla velice povedená a není sebemenších pochyb, že kdokoliv při vystoupení usnul, učinil tak s největší úctou k dobrému výkonu herců i orchestru. Dokonce zde byla možnost půjčit si za 20 Kč divadelní kukátko, které, jak jistě chápete, pro nás zvedlo zábavnost celé opery a pro které jsme našli nová využití, na jaké nepřišli snad ani jeho tvůrci. Když po třech dějstvích představení skončilo, šlo se na ubytovnu a spát.

Poslední den naší návštěvy hlavního města České republiky jsme si udělali pěší výlet přes Karlův most na Pražský Hrad. Se sympatickou průvodkyní jsme si prohlédli Svatovítskou katedrálu včetně základů původních kostelů, Vladislavský sál a další historické prostory. Poté, co jsme si dali před bazilikou sv. Jiří rozhod, jsem si zašel do Zlaté uličky, do stylové historické mučírny, načež jsem se pak ještě stihl nehorázně rozčílit. Když jsem se totiž rozhodl navštívit malostranský chrám sv. Mikuláše, ukázalo se, že vstupné činí krásných 70 Kč!!!

A tím se dostávám k závěru našeho skvělého třídního exkurzního výletu, kde bych chtěl velice poděkovat všem svým spolužákům i oběma profesorkám za báječné chvíle strávené s nimi a kulturou všeho druhu. Rozloučil bych se již tradičním: „V Praze je blaze, ale drazé.“

Adam Homolka (VHC4)

Maturita – zkouška dospělosti?

Je maturita zkouškou dospělosti? Kdy jsme opravdu dospělí? Co to znamená – dospělost?

Když se řekne maturita, zjeví se mi před očima místnost s dlouhým stolem s ubrusem a květinami, za nímž sedí pedagogové oděni ve svátečním. Před třídou stojí houf pěkně vypadajících, ale vystresovaných studentů, kteří se tváří, jako by šli na popravu. V hlavách se jim honí vzpomínky na poslední měsíce ve škole, na přípravy, které tomuto dni věnovali. A pak to přijde. Slavnostní zahájení, první student jde na potítko a poté ke zkoušce, až se prostřídají všichni a najednou je konec. Konec čtyřleté docházky na střední školu, pryč jsou ty úžasné hodiny, které jsme prospali, provokování profesorů, rozbíjení školního majetku, pochvaly, ale i důtky za pozdní příchody... všechno mizí a my jdeme dál – někteří na vysokou školu, jiní rovnou do tvrdé životní reality, do zaměstnání.

Možná je maturita pokládána za zkoušku dospělosti, ale proč? Vždyť každý dospíváme v jiném věku. Ano, maturitou končí určitá etapa našeho života, ale neznamená to, že jsme dospělí, i když to tak většině lidí mnohdy připadá. Kdo rozhoduje o tom, kdy jsme a kdy ještě nejsme dospělí? Rodiče? Profesori? Kamarádi? Parta, do níž patříme? Myslím, že to bychom měli poznat sami. Například lidé, kteří toho v životě mnoho prožili, museli se o sebe začít starat již v raném věku, nebo rozhodovat o věcech jako dospělí, vyžráli mnohem rychleji než ti,

kterí se o nic starat nemuseli a prožívali svá bezstarostná léta mládí.

Co to je – dospělost? To je těžké říct, v některých věcech jsme dospělí dříve, v některých později. Třeba v plnění povinností, v tom, že se na nás dá spolehnout, ve vyřizování záležitostí na úřadech, jsme dospělí brzy. Avšak ta pravá dospělost nastává až tehdy, kdy se musíme postavit na vlastní nohy, kdy „vyletíme z hnízda“, pořídíme si byt či dům, založíme rodinu a chodíme do zaměstnání. To přece dospělí dělají, ne?

Kamila Jakubíková (VHC4)

Je maturita opravdovou zkouškou dospělosti, nebo jde pouze o heslo pro motivaci studentů k pilnému učení a snaze ji získat? Jedná se o pouhé motto bez hlubšího významu, či snad jde skutečně o přechod do další životní etapy?

Těžko říci, odkud toto heslo pochází, avšak osobně bych to zařadil až do posledních desetiletí. Obzvláště uvažujeme-li fakt, že za komunistického režimu u nás byla maturita otázkou pouze tzv. pracující inteligence, neboť většina prostých lidí měla převážně odborné učiliště. Co se tedy považovalo za zkoušku dospělosti v minulém režimu? Pro mladé muže to byl bezesporu povinný odchod do armády, ale co pro dívky, to opravdu netuším.

V armádě se dle starého hesla z chlapců stávali muži. Prý byli zoceleni tvrdou disciplínou a oproti přísnému vojenskému životu jim potom život civilní připadal snazší. Myslíte, že to byla pravda? Skutečně věříte, že to takto fungovalo? Musím této skutečnosti oponovat. Většina dnešních čtyřicátníků, ale i star-

ších či mladších mužů, vzpomíná na svůj povinný pobyt v armádě jako na výborný alkoholický dýchánek a jednu velkou „flákárnu“.

Jak si tedy stojí úroveň dnešní maturity a základní vojenské služby? Je těžké toto posoudit. Snad nám odpoví loňští maturanti, nebo možná právě ti letošní? Volbu, která zkouška dospělosti je, či byla lehčí, nechám na vás. Na závěr se snad hodí text písně Karla Kryla: „Jak blázní opilí od radosti jsme šťastni, že jsme zvládli zkoušku dospělosti.“

Adam Homolka (VHC4)

Maturita? Zkouška dospělosti? Dospělost? Ukončení třetí etapy života? Je vůbec tato zkouška důležitá? Je člověk po maturitě opravdu dospělý?

Každý člověk ukončí maturitní zkouškou střední školu. Doprší třetí etapu svého života. Ale stane se také dospělým? Může o sobě říci: Jsem dospělý? Střední škola přece zpětně navazuje na základní školu, a ta zase na školu mateřskou. V každé škole musíme zvládnout testy, písemky i zkoušení. Je tato maturitní zkouška něčím výjimečná? Dá se říct, že ano. Musí se k ní přistupovat zodpovědněji než k ostatním. Nedá se jen tak opsat od kamaráda, když vedle vás nebude, nelze se podívat do sešitů, když žádné nesmíte mít u sebe. Na tuto zkoušku se zkrátka musíte naučit. Musíme mít už tolik rozumu, abychom si dokázali říct: Co z nás bude, pokud zkoušku neuděláme? Čemu se budeme po zbytek života věnovat?

Anebo tomu tak není? Přece můžeme opakovat zkoušku v září, v lednu, či

zopakovat si celý ročník ještě jednou. Bylo nám osmnáct let. Máme rodiče, kteří nám pomohou. Je to pouze zkouška, zkouška jako každá jiná, obsahující jen o něco více učiva. Jednou ji určitě zvládneme a i s „pouhou“ maturitou lze úspěšně pracovat, vždyť všichni nemusejí být vysokoškoláky. Dospělými se můžeme stát později. Nejsme všichni stejní, někdo potřebuje více času, aby se našel, někdo má jasno hned. Která z variant je ta správná? Čemu se věří lépe?

Každý jsme jiný. Každý máme svoji hlavu a tou přemýšlíme, vybíráme si, uvažujeme. Nemusíme být dospělí ve smyslu rodiny a zaměstnání hned po maturitě, ale musíme být dospělí ve smyslu chápání svých činů a jejich následků. Dospělost přece neznamená vzdát se svých snů a dobrodružství, jen nalezení těch správných hranic. Je na každém, kde si zvolí svoji hranici, kam až dovolí zajít svému dětskému já, avšak musí vědět, že každý čin s sebou nese důsledky, které je zapotřebí unést.

Daniela Hejlová (VHC4)

Tak a je to tady. Po dvou měsících odpočinku jsme zasedli opět do školních lavic a všude kolem nás poletuje jedno slovo: maturita. Profesori nás nabádají k včasné a pravidelné přípravě, každý z nás by měl být rozhodnut, z jakých předmětů bude tuto zkoušku skládat. Máme sice ještě čas, ale ve skutečnosti ho již tolik nemáme. Říká se: maturita – zkouška dospělosti. Je tomu skutečně tak? Udělá z nás maturita dospělé lidi?

Z tělesného hlediska pomalu končíme svůj vývoj. Téměř už nerosteme a

rysy v našich tvářích přestávají být dětské. Ale co duševní vývoj? Ten přece nikdy nekončí. Stále se máme čemu učit a maturita je jen jednou zkouškou z mnoha, které v životě nastanou a které musíme zvládnout. Každý z nás je jiný, rosteme jinak fyzicky i duševně. Jeden může být vzhledově ještě dětský, ale duševně již vyvinutý, zatímco druhý může být či působit fyzicky dospěle, ale psychicky zůstává dítětem.

Myslím si, že dospíváme podle vlivů ve svém okolí. Někteří z nás jsou nuceni vyrůst velmi rychle, takřka přes noc. Třeba když ztratí jednoho z rodičů, když jako starší z dětí mají na starosti mladší sourozence, potřebují pro ně peníze, a tak musejí jít pracovat. Takoví lidé mohou být dospělými i ve čtrnácti letech. A naopak dítě, které má odmala všechno naservírované na stříbrném podnose, a proto nemusí o nic usilovat, neboť všechno dostane, se zodpovědnosti nenaučí a dospěje jen velmi těžce a pomalu.

Maturita pro mne zkoušku dospělosti nepředstavuje. Alespoň prozatím ne, možná změním názor, až se budu do noci učit a stresovat. Ale musím to zvládnout, protože v životě přijdou mnohem těžší zkoušky, jako jsou manželství či mateřství, neboť ty prověří, zda je člověk dospělý, či ne.

Blanka Marková (VHC4)

Je maturita opravdu zkouškou dospělosti, jak se často nazývá? Skládáme maturitní zkoušku, jsme opravdu ve věku, abychom se nazývali dospělými? Toto je u každého individuální.

V naší zemi, v České republice, je člověk podle zákona dospělým a za sebe zodpovědným v osmnácti letech, což je přibližně věk, kdy většina lidí maturuje. V jiných zemích je ale hranice dospělosti jiná, buď vyšší, nebo nižší. Souhlasím spíše s vyšší hranicí. Když se podívám na chování některých lidí ve věku osmnácti let, nepřipadá mi, že by se jednalo o chování dospělého jedince. Ne každý je podle mého názoru v tomto věku schopný odpovídat za sebe sám.

Co se od nás – jako od dospělých – čeká? Že zmoudříme, že se budeme chovat zodpovědně, že založíme rodinu? Po dosažení hranice osmnácti let můžeme již prakticky vše. Kouřit, pít alkohol, řídit auto, vdát se (oženit se), založit rodinu. Ale kdo v tomto věku je schopen se k těmto všem věcem postavit jako dospělý, tedy zodpovědně? Já osobně se na všechny tyto věci ještě zdaleka necítím zralá. Jedná se také o očekávání současné společnosti. U většiny mladých lidí se předpokládá, že po maturitě půjdou na vysokou školu, což je další vzdělávání, se kterým se založení rodiny či stálé zaměstnání příliš kombinovat nedá.

Maturita je považována za zkoušku dospělosti. Ale proč? Cožpak při ní dokazujeme, zda jsme schopni být dospělými? U maturitní zkoušky člověk předkládá znalosti, které se naučil ve škole, a většinou je to jen shluk dat nebo informací do praktického života mnohdy nepotřebných, tak proč zkouška dospělosti? U zkoušky z dospělosti by se mělo zkoušet něco jiného, např. jestli je člověk schopen racionálně řešit různé situace, nebo zda se dokáže postarat o rodinu, zda dokáže být zodpovědný. Jenže jak tyto věci zkoušet? Jak posoudit, kdo jí prošel a kdo už

ne? A jsou všichni lidé vůbec schopni tuto zkoušku složit?

Maturita se nejspíš nazývá zkouškou dospělosti proto, že se skládá v době, kdy je již jedinec podle zákona dospělý, jinak si to nedokážu vysvětlit. Končí také období nutného vzdělání pro život, neboť od tohoto okamžiku je již jenom na vás, jak se svým životem naložíte. Opravdu tedy můžeme maturitu označovat za zkoušku dospělosti, ale do jaké míry je toto pojmenování pravdivé, záleží na každém z nás, tak o tom zkuste také popřemýšlet, co znamená právě pro vás.

Šárka Vetchá (VHC4)

Maturita že je zkouškou dospělosti? Ano, dalo by se říct, že je to časté synonymní označení maturity. Jistě to tak lze nazvat, avšak je to spíše jen pouhé přirovnání. Opravdu to znamená, že pokud člověk složí maturitu, stává se dospělým?

Určitě se tím myslí fakt, že jedinec dosahuje věku, který je hodný dospělého člověka. Zda je však i natolik vyspělý rozumově, aby mohl být pokládán za dospělého, si nejsem tak zcela jistý. Člověk, který dosáhne určitého vzdělání (například tím, že má za sebou složení maturitní zkoušky), nemusí být mnohdy vůbec tak úspěšný jako člověk bez maturity. Spíše se jedná o to, že se dokázal naučit fakta o minulosti, nové poznatky vědy, cizí jazyk... Toto je určitě dobré k tomu, aby získal lepší zaměstnání, nebo aby dělal to, co ho více baví. Jenže v životě ho budou podobné zkoušky potkávat i nadále. A budou to zkoušky daleko závažnější. Jednou řekl jeden profesor: „Spíše než maturita je důležitější dobře

se oženit.“ Ale ani to není věc zcela jednoduchá... A co teprve starost o rodinu, výchova dětí ke správnému způsobu života, či „pouhá“ pomoc bližnímu nebo jen snaha chovat se sám, jak se patří?

Jen ať se maturita přirovnává ke zkoušce dospělosti, ale je potřeba nebrat toto tvrzení tak úplně doslova, vždyť je to jen jedna z mnohých zkoušek v životě. Nebo se snad opravdu stane člověk po maturitě ihned dospělým? To jistě ne. Přece však je to fráze, která by mu měla připomenout, aby se začal chovat dospěle (pokud se tak již dávno nechová) a myslet na to, že už na sebe, a především za sebe přebírá daleko více zodpovědnosti.

Maturita slouží do jisté míry opravdu jako mezník mezi dospíváním a dospělostí. Takto o ní uvažuje asi většina lidí...

Marian Dvořák (VHC4)

... se sestrou Václavou Dudovou SCM

(při příležitosti 80. výročí vzniku Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, založené 8. září 1928)

Jste z věřící rodiny?

Ano, z katolické rodiny. Moje rodina byla věřící, co si pamatuji. Taková rodina, která předává víru stále dál.

Čím jste chtěla být jako malá?

Pamatuji si, že odmalička jsem chtěla být učitelkou, ale velice brzy jsem se chtěla stát řádovou sestrou. Nebylo to rozhodnutí až v osmnácti letech, ale rozhodla jsem se už jako dítě, bylo mi zhruba devět let.

To už jste se opravdu pevně rozhodla, že vstoupíte do kláštera?

Ne, to bylo zakázané! Ale když se mě někdo zeptal, čím bych chtěla být, řekla jsem, že řádovou sestrou. V řádech byl zákaz přijímání dorostu až do roku 1968, potom byla dva roky pauza. To jsem zrovna do řádu vstupovala, v roce 1969. Následně se to zase uzavřelo.

Kolik Vám bylo tehdy let?

Když jsem vstupovala do kláštera, bylo mi 21 let.

Co Vás k rozhodnutí stát se sestrou vedlo?

To se těžko popisuje, to není, jako když se říká, že to je z nějakého počínu, třeba když chodila děvčata do kláštera z nešťastné lásky. Je to povolání, cítíte, že to

musíte udělat. Všechno možné, co se staví do cesty, třeba člověk, úžasně zaměstnání, to všechno je najednou podružné a člověk musí jít za tímto povoláním.

Jak vypadá váš všední den coby provinční představené?

Ten den se od ostatních povolání trošku liší. Vstáváme v pět hodin, potom máme modlitbu breviáře, rozjímání, někdy chodíme ráno na mši svatou. Pracuji doma, ale někdy doma nejsem, protože musím jezdit na filiálky, např. na Velehrad. Starám se i o další řády, takže musím jezdit i do Prahy. Můj den je různorodý. Ale kdybych to měla nějak srovnat, tak je to asi tak, že po snídani odejdou všichni do práce. V poledne, pokud jsme všichni doma, se scházíme na modlitbu růžence, pak následuje modlitba breviáře a oběd. Pak se scházíme až navečer, kdy je opět modlitba breviáře, rozjímání a večeře. Pokud jsme nebyly ráno, tak jdeme na večerní mši svatou a večeře následuje až poté.

Máte nějaký volný čas?

Abych měla čas na nějaké koníčky, tak to nemám, ani jsem se o to nesnažila, aby se z toho nestali koně, kteří člověka ovládnou. Ale ráda čtu.

Jak dlouho jste provinční představenou?

Už patnáct let.

Co to obnáší?

Funkce provinčního představeného je vlastně služba sestrám, služba provincii. A tak se to taky musí brát. Takže veškerý čas je tomu podřízen. Když jsem v roce

1993 tuto službu přijala, sestry byly na mnoha místech v republice, která se všechna musela objíždět. Když tyto sestry zestárly, přebudovaly jsme dům na Velehradě a přestěhovaly je tam, protože se o sebe už nemohly postarat samy.

Působí sestry kromě naší školy i na jiných místech?

Pracujeme ještě v ústavu sociální péče pro mládež, což je však státní zařízení. Máme to jako jedno z poslání kongregace, pečovat o tyto postižené děti, proto o to teď usilujeme. Staráme se například o Haničku, která je na vozíčku. Chtěly bychom zřídit chráněné bydlení, aby to nebyl vysloveně ústav, kam by mohly odejít některé děti z ústavu. Byly bychom rády, aby to bylo zbudované během tří let.

Existuje nějaké propojení mezi těmito organizacemi, např. mezi kongregací a naší školou?

Provinční představený musí o všem vědět, v jeho osobě se všechno propojuje. Např. u vás ve škole rozhoduje v určitých věcech, ve kterých nemůže rozhodnout pan ředitel. Mezi školami se spolupracuje dobře; kdyby ne, nedohodneme se na ničem a bylo by to velmi nepříjemné.

Co obnáší zřizovat školu?

Když se zřizuje škola, musíte mít budovu a vytvořit zázemí, aby ji ministerstvo školství povolilo. Je to obtížné, ale myslím si, že každý začátek je těžký.

Nebylo těžké založit kongregaci?

Když vzniká kongregace, tak odpovídá na nějakou potřebu své doby. Když vznikaly kongregace třeba v 19. století, tak bylo

zapotřebí ošetřovat, např. v nemocnicích. My jsme vznikaly za první republiky. Arcibiskup Antonín Cyril Stojan usiloval o jednotu, mezi pravoslavnými atd. On chtěl, aby existovala nějaká kongregace, která by se za to modlila a spolupracovala na tom. Jenže zemřel. Na tomto začala stavět naše zakladatelka sestra Marie Růžena Nesvadbová hned rok po jeho smrti. Vytvořila nejdřív tzv. Cyrilometodějskou družinu, protože než se založí kongregace, uplyne nějaká doba. A členky této družiny začaly pracovat v budově současné Cyrilometodějské církevní základní školy; tehdy to byl ústav pro mentálně postižené dívky. Měly tam k dispozici velmi hezké dílny (dnes by se tomu řeklo chráněné dílny nebo pomocná škola). Členky této Cyrilometodějské družiny se pak staly členkami nově vzniklé kongregace.

Proč je kongregace vložena pod patronát právě sv. Cyrila a Metoděje?

Protože svatí Cyril a Metoděj jsou apoštoly Slovanů (západních i východních). Jejich žáci potom učili v různých zemích. Oni dva propojili východ a západ. Pro nás jsou vzory i v tom, že přinesli víru, vzdělání atd. Proto byli vybráni právě tito dva patronové.

Myslíte, že sv. Cyril a Metoděj mohou být vzory i dnešním mladým lidem?

Samozřejmě. Je to více než 1100 let od okamžiku, kdy k nám přišli. V té době bylo téměř nemožné, aby přišli s vlastním jazykem. Tím, že zavedli liturgii ve vlastním jazyce našeho národa, předběhli dobu právě o těch 1100 let (liturgii v národních jazycích povolil pro celou

církev až II. vatikánský koncil v 60. letech 20. století – pozn. red.)! Mohou být vzory především svou obětavostí. Všechno v Byzancii opustili a šli, vzdali se všeho. Jejich příklad spočívá v této veliké oběti. Nehledět na sebe a obětovat se druhým.

Co byste chtěla vzkázat čtenářům Lercháče?

Jsem ráda, že se časopis zase obnovil. My ho posíláme na Velehrad, třeba starým sestrám, které jsou za to velice vděčné. Čtou ho a velice je to zajímá, neboť ony vaší škole velmi fandí. Máte to hezky zpracované, je to poutavé čtení, zahrnující od každého něco. Mně se váš časopis velmi líbí.

Děkujeme Vám nejen za tato poslední slova, ale i za celý rozhovor.

Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G4)

S. Václava Dudová SCM

- narozena v roce 1947 v Pravoníně
- mládí prožila v Praze, kde absolvovala gymnázium
- v roce 1969 vstoupila do noviciátu Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě
- na Velehradě sloužila mentálně postiženým dětem až do roku 1994, kdy také zakončila čtyřleté studium na Střední pedagogické škole v Kroměříži
- provinční představenou nově vzniklé české provincie Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje byla poprvé zvolena v roce 1993, v Brně působí od roku 1994
- v roce 2006 byla zvolena také předsedkyní Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR
- mezi její záliby patří historie a četba

S. Václava - ukončení školního roku 2006/2007

Tomáš Hájek, student naší školy, můj spolužák a kamarád, který na začátku srpna t. r. zmeškal svůj odlet do USA, ale přesto zde šťastně žije již několik týdnů a zůstane zde po celý dlouhý rok, vás seznámí s tím, jak se mu daří a co že v Americe dělá...

Přemýšlíš už nad tím, kdy se vrátíš domů?

Hm, vcelku ani ne, je to daleko, ale občas nějaká ta myšlenka ulítne směrem ke komisionálním zkouškám. To ji pak ale rychle uchopím a zašlápnu hluboko do země. ☺

Dokázal bys popsat největší rozdíly mezi tím, jak se chová Američan a Čech?

Moc jich není, žije tu spousta lidí, jejichž dědeček nebo babička pocházejí z Evropy. A i když se často snaží všechny přesvědčit, jak silně jsou američtí, svůj původ nezaprou. ☺ Mají tu velmi patriotickou výchovu, takže když se mluví o globálním konfliktu, velice nadšeně by oblékli uniformu a šli bránit svoji zemi. Místní také tvrdí, že Wisconsin je stát opilců – no, pivo tu mají a auto-nehodovost vcelku také. Můžeš tu potkat mnoho lidí s německým, polským a českým příjmením, jako jsou třeba Ryba, Krejčí, Mickesh nebo Svoboda. Když jim řeknu, co to znamená, tak se smějí. Také jsou velmi usedlí a skoro necestují, někteří prý dosud ani neopustili své rodné město.

Jsi spokojený se svou rodinou?

Určitě. Vždy to může být horší, a z tohoto hlediska na tom nejsem vůbec špatně. Možná mi trochu chybí více lidí v domě, se kterými by se dalo něco podnikat, ale jinak je to OK.

Jak to vypadá v tvé nové škole? A co tví noví učitelé?

(smích) Škola je tu asi jediná budova z cihel, protože všechny ostatní domy byly postavené ze dřeva, jako chatky. Sice tu v zimě bývá až -20°C (což je -4°F), ale raději se tady ušetří za materiál. Ve škole studuje kolem dvou set studentů, takže poměrně málo. A učitelé? Jsou super, ve všem ochotní pomoci. A také velmi usnadní nudný průběh procesu vyučování. ☺

Jaké sis vybral předměty?

První den jsem přišel do školy za nějakým člověkem, který tu má na starosti rozvrhy, a řekl jsem mu své preference, podle nichž mi sestavil rozvrh. Školní rok se dělí na čtyři čtvrtletí. V každém z nich mám celý týden čtyři stejné předměty, které se vždy na konci čtvrtletí vymění. Hodina tu trvá 85 minut. Vybral jsem si Off season training (cvičení a posilování), French (francouzštinu), English (angličtinu), Religion (náboženství), Creative Writing (tvůrčí psaní), Advanced Writing (pokročilé psaní), Sociology (sociologii), American History (americké dějiny), Studio 2 (modelování s hlinou).

Popiš mi, jaké jsou americké studentky...

Většinou jsou sportovně nebo hudebně založené, některé preferují jídlo, jiné zase módu.

Skamarádil ses rychle? Jsou tví vrstevníci kamarádští?

Dá se říci. I když většinou jsou takoví, že s Tebou prohodí jen slovo a jdou dál. Jsou tu další tři exchange students (studenti na výměně), ze Slovenska, Německa a Jižní Korey. Ti jsou docela kamarádští.

Děláš nějaký sport? Doufám, že fotbal!

Ano, ale ten z Evropy. ☺ Říkám si, že bych mohl zkusit ten jejich, americký. Má velmi rafinovaná pravidla, a tak když někdo něco pokazí, není to tolik vidět.

Jí se v Americe zdravě? Co jíš nečastěji?

Zdravě? Naopak! Sami Američané uznávají, že jejich jídlo je dost nezdravé. Oni si taky na všechno namažou máslo a pak se diví, kde se berou ty přebytky kalorie. Ve škole je na oběd většinou pizza, cheeseburger, fishburger, hot dog, tortilla

nebo sandwich... a k tomu většinou tučné porce hranolek nebo podlouhlých amerických brambor, posypaných oranžovým kořením.

Co uděláš ze všeho nejdřív, když dojedeš domů a otevřeš dveře? Někomu zavoláš, vrhneš se k počítači, lehneš si na pohovku, nebo jen otevřeš ledničku a najíš se?

Pravděpodobně ty dveře za sebou zase hned zavřu, však víte, zloděj nikdy nespí. Ale nevsázím na to.

Poslední otázka a už Tě nebudu trápit. Co bys vzkázal nám do školy?

Matrix vás potřebuje!

PS: Free Tibet!

PSS: Jinak se mějte všichni pěkně a ne-zlobte ☺

Jan Kilián (G7)

Marek Orko Vácha: Tančící skály

Problémy profesora náboženství

V jednom z chasidských vyprávění se hovoří o městě, před jehož bránou hraje židovská kapela. Chasidé hrají tak krásně, že každý, kdo vychází nebo vchází, se musí zastavit a tančit. Náhodou jde tou cestou hluchý člověk, a protože neslyší hudbu, celý tanec mu připadá jako bláznovské třeštění.

Všechny projevy křesťanské víry, účast na mši svaté, modlitby věřících, poutě, život kontemplativních řádů a podobně nám mohou připadat jako tanec zvláštní skupiny lidí. Úkol profesora náboženství je velmi těžký: udělat vše pro to, aby jeho studenti zaslechli hudbu, která tomu všemu dává smysl. Hudba je mnohem důležitější než mechanická znalost jednotlivých kroků tance.

Na rozdíl od profesora náboženství má před sebou profesor fyziky nebo biologie poměrně jednoduchý úkol: zprostředkovat studentům jisté vědomosti a naučit je jistým dovednostem, jak – například početní – úkoly řešit. Ten, kdo ví, učí ty, kteří nevědí. Profesor předtím vystudoval patřičnou vysokou školu, kde v ideálním případě získal potřebné vědomosti z fyziky nebo z biologie a rovněž tak si vyslechl několik přednášek o tom, jak tyto informace co nejsrozumitelněji předávat dál, to znamená, že – dejme tomu – rozumí didaktice. Jeho práce je vlastně úžasně jednoduchá: vysvětlí látku, kterou si studenti zapíší, a příští hodi-

nu si profesor žáky vyzkouší. Prostě ten, kdo zná, říká těm, kdo neznají. To vše za pomoci pětistupňové klasifikace. A tak dál rok co rok.

O něco hůř jsou na to profesori výtvarné a hudební výchovy. Co se dá vyložit, jsou dějiny umění. Jména, letopočty, názvy děl. Známe to všichni z hodin literatury: narodil se, vystudoval, napsal, umřel. V umění se snad ještě dá nastudovat technika tvorby. Když však studenti mají sami vytvořit nějaké dílo, věc je komplikovanější. Když v matematice přesně napodobím postup učitele, zpravidla jsem ohodnocen na výbornou. Když v umění přesně napodobím učitele, nebudu nikdy víc než pouhý plagiátor. Tedy se hodnotí fantazie a originalita a pět klasifikačních boxů, do kterých exaktní profesori škrtem pera jinak lehce třídí studenty, najednou nestačí. Ambicí profesora literatury nebo hudební či výtvarné výchovy není vnutit studentu svůj styl práce, ale umožnit mu, aby se rozletěl vzhůru, aby si vytvořil svůj vlastní styl. Profesori náboženství pak mají před sebou úkol, který je téměř neuskutečnitelný: snaží se zprostředkovat vztah. Jistě, i v teologii máme informace: kolik knih má Bible, kdy žil král David a jak dělíme liturgický rok. Jenomže hned na začátku je třeba říci, že tyto znalosti jsou skoro k ničemu. Informace jsou v teologii dobrý odrazový můstek, to je vše. Podstatou věci je hudba, nikoli notový záznam. Profesor si může úkol nedovoleně zjednodušit a vyučovat vědomosti: kolik je v pavlovských listech hapax legomen, kolik je svátostí a co je to transsubstanciacce. A jsme doma. Ten, kdo ví, mluví k těm, kdo neví, předávají se informace, ba příští hodinu si napíšeme písemku.

Výsledkem budou studenti zběhlí v teologii a plní hořkosti z toho, proč se vlastně všechny ty nesmysly museli učit. Studenti, kteří znají bravurně noty v basovém i houslovém klíči, ale kteří nikdy neslyšeli hudbu. A dopadne to, jak celosvětový průzkum gymnazistů z loňského roku: čeští studenti jsou druzí na světě ve znalostech matematiky a první na světě v nenávisti k matematice.

Veronika Králová (G4)

RECENZE

Mamma Mia!

Mamma Mia! Režie: Phyllida Lloyd. Muzikál, VB/USA 2008, 110 min.

Kdo by neznal legendární švédskou skupinu ABBA? I když, i takoví lidé se také najdou, neboť to není zkrátka jejich šálek kávy. Ale rádiu se nevyhnete, takže i oni s největší pravděpodobností někdy zaslechli alespoň jeden hit této skupiny. Jejich písničky jsou natolik podmanivé, že vznikl muzikál Mamma Mia!, který byl loni uveden dokonce i v Praze. Autorka muzikálu i jeho filmového zpracování Katherine Johnson vytvořila originální, ale vcelku jednoduchou zápletku okořeněnou chytlavými písničkami od skupiny Abba.

Ne příliš komplikovaný děj se odehrává na krásném řeckém ostrově Kalokairi. Příběh vypráví o matce Donně a její dceři Sophii. Donna bývala kdysi se svými kamarádkami Tanyou a Rosie zpěvačkou hudební skupiny Donna and the Dyna-

mos. Užívala si života a jiných radovánek, v současnosti však vede za pomoci své Sophie na ostrově malý hotel. Sophie má den před svatbou, ale ještě před tímto velkým okamžikem se chce dozvědět, kdo je jejím otcem. Celý život totiž žila jen s matkou, která se během let samoty naučila se vším vypořádat sama (od výchovy dcery přes splácení dluhů až po zatmelení prasklé kachle), a mužská ruka jí v domě nechyběla. Sophie má však pocit, že dokud tuto záhadu nerozlouskne, nemůže se vdát. Zrovna objevila starý matčin deník z doby, kdy ji čekala, ve kterém se Donna zmiňuje o třech mužích, kteří by mohli být potenciálními otci jejího dítěte. Sophie se tedy rozhodne tajně je pozvat na svou svatbu, ale to netuší, jaký kolotoč událostí tím uvede do pohybu...

Teď už se konečně vrhnu na hudební stránku filmu. Písničky se od originálů skoro neliší. Herci se svých pěveckých úkolů ujali opravdu obstojně, ale přece jen, aby písně zněly co nejlibozvučněji, poupravila mužská část skupiny Abba (Ulvaeus a Andersson) své největší hity tak, aby do muzikálu skvěle zapadaly, příjemně zněly dnešnímu uchu, a neztratily přitom nic ze své melodičnosti a nakažlivé energie. To ale vůbec nevádí, naopak je to spíše pro dobro věci. Jak už jsem naznačila, pěveckých partů se ujali herci sami, a to velmi dobře – zvláště Meryl Streep, která mě velice mile překvapila; na svůj věk (59) zpívá „fakt hustě“. A to nemluvím o Pierci Brosnanovi (55), na něhož jsou diváci zvyklí především z akčních filmů o agentu 007 (někomu se jeho zpěv líbit nemusel, ale mne zaujala jeho barva hlasu, a řekněme si to na rovinu – když ono se na něj tak pěkně

kouká...☺). Ostatní zpívali samozřejmě také výborně, ale kdybych tu měla hodnotit každou postavu muzikálu, byli bychom tu do Vánoc.

Herecké obsazení je vůbec velice povedené. Energická maminka a její „staré ulítlé kámošky“ Julia Walters a Christine Baranski mají veliké charisma a elán z nich číší všemi směry. Právě ony film zpestřují svými vtipnými výstupy a „hláškami“. Podobně jsou na tom i tři potencionální otcové, jejichž herečtí představitelé pomohli k typově odlišným charakterům, které jsou navíc v případě Brosnana a Firtha i jakousi parodií na jejich obvyklou filmovou image (sebevědomý „frajer“ vs. uhlazený „suchar“). Ve filmu najdeme jak mladé herce, tak herce v nejlepších letech, kteří se skvěle doplňují; kdyby jedna z uvedených skupin nebyla zastoupena, film by ztratil „šmrnc“.

Poslední dokreslující složku filmu kromě herců a chytlavých písní představuje prostředí, kde se děj odehrává, a tím je především Řecko. Nádherný ostrůvek uprostřed moře, hřejivé sluníčko... opravdová šlehačka na dortu (já vím, říká se třešnička, ale ta teprve přijde! ☺).

Ve finále zjistíme, že je jedno, kdo je otec a kdo ne, jestli svatba bude teď, nebo třeba nikdy... Nejdůležitější je přece láska. Film je prostoupen nakažlivě pozitivní energií, která vás přinutí se nejednou od srdce zasmát. Například ve scéně u titulků, kde se dámy i pánové obléknou do humorných křiklavě barevných oblečků a zpívají poslední píseň. Někdejší James Bond, navlečený do „hadříků“ ve stylu skupiny Abba 70. let... to zkrátka musíte vidět, neboť právě tohle je tou slibovanou skvělou třešničkou na dortu.

Mamma Mia! je nekomplikovaný oddychový film, na který stojí za to se podívat. Dokonalý (nejen) pro letní pohodový večer všech generací.

Hodnocení: 90 %

Lucie Říhová (G4)

ANKETA

Tentokrát jsme se zeptali: ***Jaká národní kuchyně vám připadá nejchutnější?***

Eliška Fischerová (G2)

Česká.

Markéta Štočková (PL3)

Česká.

Jiří Doušek (G5)

Česká.

Emil Navrátil (G3)

Česká

Michaela Hermannová (G3)

Italská.

Lenka Nehybová (VHC2)

Česká.

Marie Chaloupková (G7)

Česká.

Marie Karásková (PL2)

Česká.

Anna Benýšková (G8)

Indická.

Eva Ševčíková (VHC3)
Česká.

Petr Ovčáček (G7)
Japonská.

Eliška Horáková (VHC4)
Česká.

Nikola Nagyová (G7)
Italská.

Barbora Benčíková (PL1)
Česká.

Martin Hudec (G7)
Indická.

Hana Šváblová (PL3)
Řecká, italská, mexická, česká ne! Čínská
jo, ale Bobik ne.

p. prof. Eva Trtková
Česká.

p. prof. Vojtěch Veselý
Česká.

Tereza Benešová, Martina Hermannová (G4)

Hromadná doprava a cestující

Cestovali jste už někdy městskou hromadnou dopravou (MHD)? Každý z nás má určité k hromadné dopravě a svým spolucestujícím jiný vztah. Je vám snad příjemné, když někdo, kdo stojí nad vámi, pije, když vás předtím při otvírání láhve celého postříkal, a na úplný závěr celého procesu si odříhne? Nebo máte raději slušné cestující, kteří vám i za drobné úsluhy poděkují?

V dnešní době pro velké množství z nás už není cestování v MHD zrovna potěšující činností. Cestuje se z nutnosti, ne pro zábavu. Cestování si můžeme i různě zpříjemnit. Jistě nám je ulehčí třeba pěkná knížka, nebo čtení „zajímavých“ plakátů vyvěšených uvnitř prostředků hromadné dopravy.

Naopak nás může velmi otrávit například nedochvilnost dopravního prostředku. Cestu si můžeme sebelépe časově rozplánovat, ale stejně vše závisí jen na tom, „jak nám to jede“. Takový podrážděný řidič, který vás vyhodí z tramvaje jen proto, že máte na sobě oranžovou mikinu a on přece nemá oranžovou barvu rád, není také nic příjemného. Nejraději mám ovšem na MHD léto. To je opravdu „bezva“. Vstupujete do přeplněného dopravního prostředku, kde má na sobě každý člověk minimum svého oblečení, a někdy ani to ne. Všichni jsou zpocení a střídavě se na vás lepí oholené a chlupaté nohy. Ale největší starost o vás mají čeští důchodci, kteří se bojí, aby

vás neofouklo, a tak všichni cestují s uzavřenými okny.

Nejlepší je vše skloubit dohromady. Představte si léto, je pět hodin odpoledne a všichni pod tíhou nákupů cestují hromadnou dopravou s již absolutně vyčerpanými dětmi, které právě vyzvedli ze školky. Někteří se také snaží svou svěžest obnovovat nepřeborným množstvím parfémů, které se mísí v jednu ne příliš lákavou vůni. Dojeli jsme na zastávku a dveře se otvírají. Někteří cestující se z nepochopitelného důvodu rozhodnou vystoupit a tlačí se přes ostatní. Na poslední chvíli tramvaj dobíhá skupina dívek v pubertě, které o sebe vzájemně cinkají svými piercingy v pupíku a při prudším zabrzdění dopravního prostředku vám hodí zmrzlinu za krk.

Na závěr si však přiznejme, že bez autobusů, trolejbusů a tramvají by se mnoho z nás nedostalo do práce, školy nebo k babičce. Takže i když se nám toho na MHD příliš mnoho nelíbí, zkrátka a dobře se bez ní neobejdeme. Spokojíte se raději s nástrahami hromadné dopravy, nebo začnete chodit pěšky?

Tereza Benešová (G3, 2007/2008)

FEJETON

Jízda „emháděčkem“

Každý den využívám k cestování rozmanité dopravní prostředky. Nejlepší zážitky mám však z MHD.

Jelikož bych se ráda dostala na místo, které je odtud poněkud vzdálené, poklidně vyrazím směrem k zastávce pohodovým tempem. Když zahlédnu příjíždějící trolejbus, rozběhnu se, začnu

funět a veškerý klid se ztrácí. Lidé kolem mě pravděpodobně přirovnávají k lokomotivě. Už skáču do vozidla, ale bezohledný řidič škodolibě zmáčkne tlačítko a já jen sleduji, jak mi přímo před nosem ujíždí má jediná šance včasného příjezdu. Stoupnu si trucovitě doprostřed zastávky a čekám. „Emháděčko“ má „nečekaně“ zpoždění.

Konečně přijíždí přecpaný trolejbus. Vmáčknu se do nejzazšího kouta a dívím se, že tu pro mě ještě vůbec zbylo místo. Svou přítomností mě obšťastňuje spousta lidí, určitě víc, než dovoluje kapacita trolejbusu. A nejen lidí, na nohu mi slintá pes! Zezadu se na mě lepší paní v oblečení, které se snad ani nevyrábí a pán vedle mě je evidentně kuřák.

Když si myslím, že horší to být snad ani nemůže, zaregistruji, že přede mnou sedí dva dělníci. Vydržím důkladný pohled odspodu až nahoru a zase zpět, ale když zaslechnu něco o „pěkným kusu“, vyletím z „trolejáku“ a mám právě tak dost. „Už nikdy“, říkám si v duchu, ale za pár minut nasedám do dalšího vozu, netuším, co mě bude čekat tentokrát.

Jezdit městskou hromadnou dopravou může být opravdu zábavné.

Kristina Plevová (G5, 2007/2008)

LÍČENÍ

Já se tam vrátím

Už několik let jezdím o prázdninách na letní tábor, který leží na krásném místě v Orlických horách. To místo se nazývá Amerika a tohle prostředí mám opravdu ráda. Proto jsem se rozhodla, že vás tím-

to prostředím provedu. Zavřete oči, začínáme.

Představte si velkou zelenou travnatou louku, na které kromě drobných kvítků sedmikrásek nic není. Stojíte uprostřed tohoto rozlehlého prostranství, rozhlížíte se okolo a vidíte les, kopce, hory, přírodu... Představte si, že z ničeho nic se právě na této louce objeví asi padesát stanů a v nich se ožívají dětské hlásky. V záři slunce potkáváte kamarády, s kterými si rozumíte. Cítíte se tu zkrátka velmi dobře.

Jak vypadá ráno na Americe? Když se za svitu ranního slunce vydáte na procházku, jistě vás zaujme klid a ticho lesa. Slyšíte, jak ptáci zpívají veselou písničku, cítíte zvláštní charakteristickou vůni, kterou člověk ucítí jen zde. Skrze listy stromů prosvítá slunce, které brzy ráno ještě nemá takovou sílu a jeho paprsky vás příjemně hladí po kůži. Kolem ticho. Vnímáte jen sebe, své kroky a přírodu. Obdivujete mnoho druhů stromů, které zde rostou, jejich listy prapodivných tvarů, vzácné květiny, které kvetou jen na této půdě a mnoho dalších věcí. Ticho ranní vycházky však přeruší slabé zacínání zvonečku. To je znamení, že děti budou vstávat.

Během dne jen těžko hledáte nerušené místo. Možná vás napadne vyšplhat vysoko na strom a odtud pozorovat vše, co se dole děje. Nejspíš vás zaujme množství lidí. Pobíhají sem a tam a vám připadají z výšky stromů směšně malí. Najednou jim závidíte jejich mládí, jejich energii a sami byste se chtěli vrátit o několik let zpět.

Když se na Americe setmí a na nebi se rozzáří první hvězda, je to znamení, že se všechny děti setkají u táborového

ohně. Vy, jako nenápadní tajní pozorovatelé, slyšíte hlasy všech těchto dětí, jak spolu s dospělými zpívají písně. Některé písně jsou veselé a doplňuje je hlasitý smích, při jiných si zase vzpomenete na domov, na maminku a tatínka a ve svitu ohně pozorujete dětské oči, které se nápadně lesknou. Nastane ticho, uslyšíte praskání dřeva a poslední píseň, modlitbu, po které si děti popřejí dobrou noc a jdou spát.

Právě teď nastává krásná chvíle – noc. Stejně jako brzy ráno je všude klid, po náročném dni děti spokojeně oddechují ve svých stanech a vy si můžete klidně lehnout do trávy, pozorovat nebe, měsíc a hvězdy, které tvoří souhvězdí. Zavíráte oči a... usínáte.

Co se vám asi zdá? Právě tady, kde můžete slyšet písně ptáků, cítit vůni rozkvetlých květin, malin, borůvek a třešní, vidět každý den na vlastní oči mnoho lásky a přátelství? Já mám toto místo velmi ráda. A co vy? Já se sem vrátím... jistě... To asi ze snu...

Zuzana Škrobová (PL1, 2007/2008)

Bylo to v létě roku 2002, kdy jsem si to poprvé uvědomila. Tak velmi mi schází i dnes. Dědeček a jeho chalupa, společné prázdniny. V té době jsem tam byla nejen naposledy, ale i bez dědečka. To místo se nachází v malé vesničce daleko za Brněnskou přehradou. Právě proto, že je to daleko, nejezdili jsme tam často. Tehdy jsem tam jela už jen s maminkou, kamarády a nejlepší přítelkyní. Docházelo mi, co pro mě to místo znamená, jeho kouzlo a skrytá tajemství.

Nechtělo se mi tam, ale když nás táta vezl, běžely mi hlavou vzpomínky. Za oknem auta seděla drobná dívka a dívala se na ubíhající město. Bylo to jako zrychlený film. Vpředu seděl dědeček a na místě spolujezdce malý jezevčík. I dnes sedím na stejném místě, ale už to není jako dřív a právě teď už vím, že ani nebude. Přes okno sleduji kontrast zelených listů a jasné oblohy. Vždy jsem tento pohled měla ráda, připadal mi tak živý. Pomalu za sebou necháváme ruch velkoměsta a po serpentinách připomínajících tanec břišních tanečnic se přibližujeme k mému místu. Už jen zbývá na úplném konci vesnice odbočit doprava a sjet po cestě lemované lučním kvítím do malého údolí, kde se nachází. Je v objetí zářivé zeleně a už čeká, až na mě dýchne skrytými vzpomínkami. Naše chalupa. Jsem šťastná, když do ní znovu vcházím. Vdechuji její vůni a vidím sama sebe opět spolu s dědečkem. Ale to jsou již jen vzpomínky...

Jdu ven. Procházím pod korunami lipových dam a lehce se jim klaním. Z dálky vidím v závoji břízy naši dětskou skryš. Stále tu stojí i starý přítel modřín, zasazený ve stejný den, kdy jsem se narodila. Když procházím kolem rybníka, vzpomínám, jak jsme tu s dědečkem pouštěli dřevěné lodičky. Kolem jeho klidné pohádkové hladiny tančí štíhlé rákosy do rytmu hravého vánku. Musím se usmát, když vidím laškování dvou motýlů v krajkových oblečcích. Přesně takto jsme se smáli s dědečkem.

Za rybníkem se rozprostírají lány zlatavě zářícího pole. Cestou v něm se dostanu až ke kouzelnému lesu. Vše z dnešní doby ignoruji, nechci myslet na špatné věci. Chodívali jsme sem vždy na

houby. Velmi ráda jsem v lesních skrýších hledala tyto pochoutky s krásnými kloboučky. Prodírám se maliním. Je zvláštní, jak se musí s vychytralými trny bojovat, abychom získali sladké červené odměny. Připomínají mi malé panenky pod ochranou svých majitelů.

Lehám si do měkkého mechu a sním. Pozoruji vysoké a velmi přísně vyhlížející smrky a lehký pohyb jejich větví. Znovu se nemohu nabažít pohledu na kontrast modré a zelené barvy oblohy a listů. V mihotavých mezerách mezi stromy mě šimrá slunce. Těžknou mi víčka a usínám. Ve snu se ocitám v kouzelném lese. Kolem mě si hrají víly a poletují nadpřirozené bytosti. Chci si hrát s nimi, ale dříve, než je zachytím, se rozplynou.

Náhle cítím chladný dotyk na své tváři. Dešťová kapka mě políbila svým mokrým polibkem. Probouzím se zpět. Les už není kouzelný a veselý. Je temný. Nade mnou burácí hromy a nebe rozsekl žhavý břit blesku. Musím se vrátit. Běžím po mokré cestě. Rytmus bouřky mne povzbuzuje ke stále rychlejšímu tempu. Blížím se k rozbouranému rybníku. Kapky do něj padají s velkou rázností, klidnou hladinu proměňují v děsivou hru. Sbíhám zpět přes louku a padám do hřejivé náruče své milované chalupy.

Dnes už vím, že sny jsou jen sny. Miluji to místo, kde jsem zažila krásné chvíle. Nechci na něj nikdy zapomenout. Je nereálné se tam vrátit jako dřív. Ale ve svých snech se do těchto míst budu navracet stále...

Petra Valentová (PL1, 2007/2008)

Mravenec

Pro svou charakteristiku jsem si vybrala „postavu“, která jistě nebývá objektem slohových prací často. Je jí mravenec z pohádky Zlatovláska. Nikdy jsem si při čtení této pohádky nevšimla, že by mravenčkovi bylo uděleno nějaké jméno, ale pro náš účel ho pojmenujeme třeba Hugo.

Hugo je jako většina mravenců čerň. Více obecných informací o mravencích nemám, neboť jsme se v biologii k této látce ještě neprobojovali. Jedno vím jistě. Hugovi na rozdíl od jiných mravenců chybí nožka. Kdekdo by si mohl myslet, že je proto Hugo na odpis, ale tak to není! V pohádce o Zlatovlásce předvedl své schopnosti a vlastnosti, jako třeba statečnost, vytrvalost a houževnatost, když přinesl poslední perlu, která chyběla Jiříkovi ke splnění úkolu.

Velmi mne mrzí, že tento mravenec bývá zanedbáván, a proto bych touto cestou chtěla všechny poprosit: Nezapomínejte ani na ty nejmenší z nás! ☺

Zdeňka Králová (PL1, 2007/2008)

ZAMYŠLENÍ (LÍČENÍ)

Můj domov snů

Svůj domov snů si představuji někde v krásném a poklidném prostředí daleko od civilizace. Příroda okolo by měla vyzývat k odpočinku, relaxaci a pročištění mysli. Každý den bych se chtěla probouzet do optimistického a usměvavého rána. Kdyby slunce vycházelo

stejně pomalu, jako trvá rozkvétání růží, mohla bych se dlouhé hodiny dívat na krásný východ slunce i na světlé a rudé oblaka vykukující za stromy. Až by se slunce vyhouplo na oblohu, otevřel by se přede mnou nádherný den plný nových zážitků a krás. Kolem mne by bylo jen pár mých nejbližších srdcí, moji přátelé a rodina. Samozřejmě nemohu opomenout svého nejvěrnějšího přítele, toho, který mne nikdy nezahlasil ani nezklamal – mého psa Fíka.

Nejsem si ale vůbec jistá, jestli bych v takovém prostředí dokázala žít dlouho. Občas by se celý můj dům mohl přemístit do nějakého velkoměsta. Třeba na týden a potom zase zpět. Možná by mne často trápil pocit samoty, pocit, že žiji v jiném světě. A proto by se můj dům musel přemísťovat. Abych poznávala nové lidi, chodila se bavit, a tím znovu naplnila nějakou tu sociální potřebu.

Ale vraťme se k mému domu. Představovala bych si u něj obrovskou zahradu, která by na první pohled působila radostně a poklidně. Za ní rozlehlý neprozkoumaný les s řekou, kam bych mohla chodit na procházky nebo jen tak pozorovat přírodu. Každý den bych se těšila na západ slunce stejně jako na jeho další východ. To je můj domov snů.

Věra Brhelová (PL1, 2007/2008)

Jaký domov mívám ve snech? Sama ani nevím, vidím vše nejasně a zamlženě. Domnívám se, že mým domovem snů je místo, kde se lidé mají rádi, místo, kde je příjemně. Všude okolo je mnoho květín, růží a kopretin, poletují zde motýli a všechno krásně voní. Mým domovem snů je zkrátka velká zahrada, plná radostných

okamžiků. Žijí zde lidé, kteří mají radost ze života, jsou k sobě navzájem milí a dokáží si pomoci. Jejich srdce jsou otevřená a ochotná naslouchat.

Na můj domov snů svítí neustále slunce. Nikde nenajdete ani kout, kde by byl stín a sluneční paprsky by tam nedosáhly; takové místo tu opravdu není. Na nebi se občas objeví malý mráček, ale to jen výjimečně, když už si slunce musí odpočinout.

V noci je obloha také jasná. Pozorují všechny hvězdy a souhvězdí, měsíc, který dopřává zemi odpočinek po teplém dni. A ráno zase vše začíná znovu, nepopsaný list. Slunce vychází. Krůpěje rosy se třpytí jako ty nejdražší diamanty a křišťály. A najednou cítím neutuchající touhu proběhnout se ve svitu ranního slunce bosá.

Můj domov snů je možná až příliš krásný, ale proč lidem brát sny? Vždyť častokrát je to jediné, co nám zbývá. Myslím, že domov snů by měl být tam, kde se lidé mají rádi. A takový domov já doma mám. Už vím, že nepotřebuji snít.

Zuzana Škrobová (PL1, 2007/2008)

Vybrat si domov snů je těžké. Já bych chtěla cestovat a poznat nové kouty země. Objevovat kultury národů. Nejdříve bych chtěla asi navštívit Afriku. Možná že tam by mohl být i můj domov snů. Afrika je totiž kontinent, na který po celý rok neúprosně dopadají sluneční paprsky. Písek na pouštích, který vítr přemílá z jedné strany na druhou, tvoří duny různého tvaru. Je to, jako by vždy vzniklo nějaké nové umělecké dílo. Horko a teplo je tak vyčerpávající, že se všichni živí tvorové raději poschovávají.

Já bych si však svůj domov snů představovala jako nějakou oázu v poušti. Všude kolem by se nacházely palmy a krásné rostliny a poskytovaly by aspoň trochu stínu k nabrání sil. Uprostřed by ležela malá vesnička a v ní moje chýše. Lidé by tam na sebe byli hodní, přející. Při pohledu na nebe byste mohli spatřit nekonečnou modř, jen s nějakým malým mráčkem jako závojem. Z vesničky byste mohli pokračovat dále, jakoby do středu toho zeleného světa. A tam by se do výšky tyčil vodopád, jehož voda by bičovala skály, aby poté opět spadla do jezera se dnem průhledným jako zrcadlo. S hladinou klidnou a vyrovnanou. Když byste se zadívali na padající vodu, jak se tříští na milióny kapek, zůstali byste v údivu. Okolní stromy by vypadaly na jednu stranu strašidelně, ale na druhou stranu i přívětivě. V jejich korunách by se nacházeli ptáci. V korunách, které by připomínaly jakési závěsy zabráňující slunečním paprskům proniknout na toto místo. Jako by tento malý kousek země chránily. Možná by mělo toto místo nějaké své tajemství a nechtělo by, aby bylo prozrazeno.

Tato oáza by na vás zapůsobila jako místo, kde se může člověk nadechnout čerstvého, chladivého vzduchu. A potom se vydat zase na cestu. Na cestu za dalším poznáním. Možná za poznáním dalšího svého domova snů.

Marie Karásková (PL1, 2007/2008)

Se svým současným domovem jsem sice spokojený, a to velice, ale kdybych si měl vybrat, zvolil bych si takový dům v

krajině, která by se podobala irské nebo skotské.

Bydlel bych uprostřed posekané svěží a krásně vonící trávy, pokrývající okolní kopce jako zelený koberec. Můj dům snů by stál na pobřeží, které by začínalo velikými a mohutnými útesy skal. Nebe by bylo zatažené, zbarvené do tmavě modra, jako kdyby se mraky chystaly do veliké bitvy s mnoha blesky. Vál by jemně studený vítr, který by se proháněl mezi vrcholky kopců a skal. Kolem domu by se pásly ovce, jež by se svými malými zvonečky na krku vytvářely líbezná zvuky, příjemně znějící mým uším. Dále bych slyšel obrovskou sílu vln, lámajících se o skalní útesy na pobřeží, připomínajících vojáky, najíždějící na obranné bloky nepřátel. Z dalekých končin moří bych mohl spatřit, jak procházejí jednotlivé paprsky slunce mezi mraky. Ty paprsky by tvořily zlatý hřeben, česající moře a hladící ho tak, že bych na něm nenašel jedinou malinkou vlnku.

Právě takto bych si představoval svůj domov snů.

Ondřej Kašík (PL1, 2007/2008)

*Literární soutěž Skrytá paměť
Moravy (téma II. ročníku: Sousedé)*

I když bych Vám mohla povídat o naší sousedce, která krmí holuby a má dlouhé šedé vlnité vlasy, a nebo o sousedních státech České republiky, například o Slovácích či o Němcích, rozhodla jsem se, že Vám povím o svých oblíbených sousedech z Měsíce.

Nazývají se měsíčníčci – velmi hezké oslovení, že? Tedy k tématu. I když by toto neměl být popis osoby, mohla bych

Vám je trochu přiblížit, abyste si alespoň trochu představili, jak takový měsíčníček asi vypadá. Jsou to totiž takoví malí „ufónci“, kteří nemají oči. Dorozumívají se proto křiklavými zvuky, kterým my, lidé, bohužel dost dobře nerozumíme. Jsou průhlední, což znamená, že nejsou pouhým okem viditelní. Asi se mě zeptáte, jak to mohu vědět, když jsem je nikdy nemohla spatřit na vlastní oči. Jednou v noci mi však ti malí měsíčníčci napsali dopis. Možná mi nebudete věřit, nemusíte. Avšak podobné malé vymyšlené měsíčníčky má snad úplně každý, byť každý člověk je potkává docela jiné. Někdo se zná třeba s marsánky z Marsu či s malými pluťáčky z Pluta, ale každý si o těch svých myslí jen to nejlepší.

Také bych ještě mohla zmínit, že nemusí dýchat ani nepotřebují pít. To proto, že měsíčníčci jsou považováni za jedny z neoptimističtějších tvorů, kteří tedy svůj vzduch mohou dýchat jen z toho, jak jsou čistí a upřímní a k pití jim stačí pár kapek z očí. Ale nebojte se, oni nikdy nepláčou. A když už, jsou to vždy jen slzy štěstí. Měsíčníčci žijí většinou v rodinných skupinkách, které tvoří maminka, tatínek, nějací malí měsíčníčci, babička a vůbec celá rodina.

To, co někteří lidé nikdy nedokážou pochopit, je, že se vždy s každým umí domluvit. Jsou totiž všichni velmi milí a také vtipní. Ne, že by se někdy nepohádali, ale jsou tak chytří, že rozeznají, co je dobře a co je špatně. Teda alespoň většina... Tím však nechci naznačit, že by byli pasivní, to vůbec ne. Vždy řeknou svůj upřímný názor a nikdy si nic nenalhávají. A to se mi na nich líbí ze všeho nejvíc! Řeknou totiž vždy jen svůj vlastní názor. Teď mě napadlo, že si asi vůbec nedove-

dete představit, jak to na Měsíci asi vypadá... Říkáte si: „To budou nějakí ufoni, kteří skáčou po Měsíci a neumí dýchat.“ Ale vůbec ne. Není tam žádná gravitace, takže si tam lítají, i když – na Měsíci může létat i „normální“ člověk. Jenže oni neváží ani dva miligramy, takže je nikdy nic nebolí a nikdy nejsou unavení. Proto nemusí chodit ani spát, a to jim hrozně závidím. Na Měsíci mají své malé skrýše, kde se schovávají vždy, když tam někdo přijde. Není to častokrát, ale stává se to. Nemají z lidí strach, to ne, ale občas jim tam přiletí nějaký kousek družice nebo kus vesmírného prachu, a to jim velice škodí... Za rok jich tam zemře asi dvě stě tisíc, a to nejen stárím, ale i kvůli spoustě škodlivých plynů z ozonové díry.

Je pravda, že na Měsíci je jich kolem dvou miliónů, ale když to takto půjde dál, za pár let tam nezbude ani jeden jediný měsíčníček. A Měsíc nemůže bez měsíčníčků fungovat. A bez Měsíce přestane brzy fungovat člověk. Je pravda, že Měsíc a jeho malí měsíčníčci „jen odrážejí“ světlo od Slunce, ale když nám to bude jedno, brzy nám Měsíc bude chybět a stane se pro nás k nezaplacení. Vždyť všechny romantické filmy stojí jen na tom, že je tma a uprostřed oblohy svítí velká bílá koule. Proto všechny prosím – když všichni víte, že za pár let bude Měsíc odrážet světlo stejně, jako je tomu teď, a že to, jak málo bude odrážet světlo za sto let, Vás asi moc nezajímá – neničte měsíčníčkům ani dalším obyvatelům vesmíru jejich obydlí. Proč? Oni si to nezaslouží, jsou totiž všichni hrozně milí...

Markéta Solnická (G1, 2007/2008)

Sousedství začíná u kamaráda sedícího vedle v lavici, pokračuje přes spolubydlící v domě nebo v ulici, spoluobčany ve městě, v kraji nebo ve státě i mimo něj, a může končit až u dalších civilizací v jiných galaxiích. V trochu přeneseném významu můžeme mezi své sousedy zařadit i lidi jiného náboženství nebo příslušníky jiné křesťanské církve než římskokatolické. Ale všechny tyto vyjmenované vztahy mají jedno společné. Jestliže jsou kladné, mohou hodně pomoci. Jakmile je ale přestaneme pěstovat, změní se ve vzájemné napětí, v krajním případě se zvrhnou i v otevřený boj. To nám velmi ztrpčuje život, přitom je to zbytečné. Nestačila by trocha vzájemné tolerance a ochota připouštět kompromisy?

Právě náboženská nesnášenlivost, konkrétně její původ a smysl, by se měly stát námětem pro tuto práci. Nejprve bych ráda uvedla pár příkladů z naší dávné a nedávné minulosti i ze současnosti a na jejich základě zpracovala závěr, který by se měl pokusit tyto otázky objasnit z mého pohledu.

Můžeme začít v době husitské, kořeny tohoto problému však sahají už do období Karla IV. Ten vládl dobře a pevnou rukou, české země vzkvétaly a společnost bohatla. I církev nabývala majetky a budovala nové stavby, především kláštery. Pak ale na trůn usedl Karlův syn, Václav IV. Na rozdíl od svého otce nebyl panovníkem tak obratným. A životní úroveň začala klesat. Shromažďovaly se tedy skupiny převážně prostých odbojářů, kteří v čele s Mistrem Janem Husem i jinými představiteli bojovaly proti tomuto nadměrnému církevnímu bohatství.

I před- a pobělohorská doba je příkladem konfliktu mezi církvemi jednoho náboženství. Řady protestantů na tomto území se rozrůstaly, ovšem císař byl Habsburk, tedy přísný katolík. Protestantské stavy se domáhaly náboženské svobody nejprve po dobrém, když požadovaly přijetí Rudolfova Majestátu, který by ji zajistil. Po panovníkově smrti ale docházelo k jeho porušování, proto se uchýlily k horší variantě – k bitvě. Jenže ta byla po několika hodinách rozhodnuta ve prospěch Matyášových katolických vojsk. První hlavy poraženého nepřítele padaly 21. června roku 1621 při popravě na Staroměstském náměstí, ovšem další následky trvaly ještě po mnoho let.

Dlouhou dobu v naší historii zaujímal i nenávisť k Židům. Ti byli dobrými, někdy až příliš vychytralými podnikateli. Možná proto, že mluvili jinou řečí, byli jiného vyznání, anebo právě proto, že byli úspěšní, byli vyhnáni do ghett a museli se stranit ostatních. Nezapomeňme také na to, že byli neprávem nařčeni z toho, že stáli za původem morových ran. Omluvou může být snad jen, že prostí lidé mnohdy nebyli vzdělaní, a neznali tak pravou příčinu těchto epidemií. Hodilo by se také dodat, že mezi Židy se nacházely i moudré a inteligentní osobnosti, jako třeba rabi Löw. A všechny drobné, avšak četné roztržky vyvrcholily hromadným vyvražďováním v koncentračních táborech za druhé světové války.

Zanedbatelným náboženským konfliktem není ani útlak a přísný zákaz jakéhokoli vyznání v letech 1948–1989 za vlády KSČ. Liší se od těch předcházejících svým průběhem, nebyl to totiž otevřený boj. Komunistům šlo zřejmě o to, aby církve ztratila na občany vliv, a oni tak

měli absolutní moc. Mnoho lidí se víry opravdu vzdalo, naštěstí ale zůstalo i dost těch, kteří i pod hrozbou trestu vytrvali.

A jaká je situace dnes? Jediné, co se nás týká, i když ne bezprostředně, jsou arabské války na Blízkém Východě. Ze strachu z hrozícího nebezpečí, že by se mohly přesunout i do okolí našeho státu, možná pramení nedůvěra k muslimům i k islámu vůbec.

Konečně se dostáváme k jádru problému. Z předcházejících příkladů myslím dost jasně vyplývá, co je náboženská nesnášenlivost. Zbývá ale zodpovědět otázku, jak vzniká. Podle mého názoru není prvotním a hlavním důvodem pro vznik většiny těchto válek, které postihnou velkou část společnosti, náboženská ideologie, ale touha po moci slávy a bohatství. Určitá skupina lidí bohatne, jednoduchou rovnici tedy dojdeme k závěru, že přirozeně ta druhá skupina musí chudnout. Ti, kteří ztrácejí, si to samozřejmě nenechají líbit a vzeprou se. Nemají co ztratit, proto bojují s vervou i pod hrozbou ztráty vlastního života. Ale válkou nic nevyřeší. Trpí stále, mnohdy ještě více, a to nejen fyzicky, ale i psychicky. Netvrdím, že neexistují boje ryze náboženské, ale ty většinou nejsou tak obrovského rozsahu a pramení ze strachu. Z čirého strachu z neznáma. Pro příklad uveďme třeba již zmiňované muslimy. Pro mnoho lidí vyvstanou četné otázky. Jaké mají tito lidé zvyky a tradice? Nemohou mi ublížit? Nejsou to nějakí extremisté, radikálové nebo fanatici? Někteří se bojí a raději se od těchto lidí vzdalují, horší je to s vyznavači úsloví, že nejlepší obranou je útok.

Ptáte se, jaké bych navrhla řešení? V případě menších problémů postačí,

budeme-li se řídit zlatým pravidlem mravnosti uvedeným i v Bibli – jak chceš, aby se druzí chovali k tobě, tak se chovej ty k nim; popřípadě ponaučením – moje svoboda končí tak, kde začíná svoboda druhého. A pokud je to možné, zbavit se předsudků. Vzpomeneme-li na uvedený příklad o islamistech, nebyla by jistě od věci ani větší všeobecná informovanost veřejnosti o různých druzích víry; zvláště o jejich podstatě a souvisejících obřadech a svátcích. Velké problémy se týkají mnoha lidí, proto je to potřeba i širší spolupráce. Myslím, že by se měly snižovat sociální rozdíly mezi jednotlivými společenskými vrstvami. Aby lidé, kteří mají nadbytek, byli solidární a dokázali zajistit alespoň trochu důstojný život těm, kteří se v této pomyslné pyramidě nacházejí až úplně nejnižší. A není konec konců pro stát i ekonomicky výhodnější vynaložit určitou částku, i když mnohdy nemalou, na tuto podporu, než pak platit miliardové sumy za válku a za napravování jejích následků, a zadlužit se tak na mnohá desetiletí? Dnes bohužel existují lidé, kteří si pod záminkou, že vybírají peníze na tyto chudé a postižené, obohacují svou vlastní kapsu, a maří tak tyto dobré úmysly. I ti, kteří vládou, by měli myslet více na blaho občanů než na blaho svoje, a vzít si proto příklad ze svatořečného knížete Václava, který už ve své době chápal nesmyslnost války a chtěl se vždy spíše rozumně dohodnout.

Historie se neustále opakuje. Kdyby mohla kreslit křivku, bude vypadat stále stejně. Po pomalém či tryskovém vzestupu každé civilizace následuje vždy prudký, nebo ještě prudší pád. „Jen ten, kdo zná minulost, je pánem budoucnosti,“ napsal kdysi Ludo Zúbek ve svém biografickém

románu Doktor Jesenius. A měl pravdu. Proč se lidstvo nedokáže z dějin poučit? Proč děláme stále tytéž chyby? Jsme opravdu odsouzeni k opakování? Asi ano a bylo by naivní si myslet, že tato jediná úvaha na tom něco změní. Bohužel...

Původně měla tady práce končit, ale čím více ji pročítám znovu a znovu, tím silnější mám pocit, že vyznívá příliš pesimisticky a beznadějně. A tím intenzivněji mě to také nutí k zamyšlení, jestli přece jenom neexistuje nějaké řešení, jak z tohoto bludného kruhu ven. Proto připojuji na úplný závěr ještě jednu, poslední výzvu. I přes naši nepoučitelnost možná bliká kdesi v dáli jiskřička naděje a je jen a jen na nás, co z ní vykresáme. Není třeba dělat velké reformní kroky. Nao-pak. Společnost se skládá z jednotlivců, začněme tedy u sebe a u svých nejbližších. Nedívejme se na jinověrce jako na nebezpečí, spíše se je snažme pochopit a empaticky se do jejich rolí vžít. Ale především jako rodiče předávejme tyto myšlenky svým potomkům, popřípadě jako učitelé svým žákům. Děti jsou přece budoucností!

Klára Kročová (G3, 2007/2008)

Pásmo

Vlasy jako hřebíky
 Kapky deště buší
 Když šel včera na fíky
 Stromům perly vody sluší
 Nedosáhl na větev
 Mračna vzhůru letí
 Vyplašil tím koroptev
 Vítr zvedá smetí
 Zmoklý chytil slepici
 Vítr brázdí ulici
 V banánové krabici
 Hvězdy svítí bledě.

Veronika Ruberová, Veronika Synková (G7)

Anežka a Vakokrt

Prší, prší, jen se leje
 Vakokrt je milé zvíře
 Anežka se tomu směje
 Žije v malé tmavé díře
 Venku chytá kapky deště
 Na bříše má váček malý
 Používá kovové kleště
 Sbírá do něj jabka zralý
 Volá: „Pojďte všichni sem!
 Když jich je moc, dá je ven
 Vyběhneme východem!“
 Vakokrtím komínem
 Anežka tam pobíhá
 Občas se i východ zacpe
 Kapky chytat nestíhá
 To si pak břich jabky nacpe.

Jana Bělousovová, Marek Minster (G7)

„Umíte plavat?“
 „Ano.“
 „A kde jste se to naučil?“
 „Ve vodě.“

Turista si koupil v Itálii velmi výhodně renesanční obraz. Aby se vyhnul nepříjemnostem tohoto díla, nechal obraz přemalovat obyčejnou krajinkou. Doma pověřil známého restaurátora odborným „umytím“ obrazu. Za několik dní mu restaurátor telefonuje: „Krajinka zmizela, ale s ní taky renesanční malba. Pod ní byla Madonna, pak Mona Lisa a teď se objevuje Mussolini. Mám pokračovat?“

„Chci pro svého syna jako dárek plnicí pero.“

„Má to být překvapení?“ ptá se prodavač.

„Ano, on čeká za vysvědčení motorku.“

Vypráví jeden kovboj: „Když jsme bývali spolu, řekl jsem Jimovi, aby si každé ráno obul čisté ponožky.“

„A poslouchal tě?“ ptá se Sam.

„Jo, poslouchal. Ale po týdně si už nemohl nazout boty.“

Dvě dámy na pláži:

„To je příšerné, mám plnou hlavu písku.“

„Zajímavé, mně se dostal jen do vlasů.“

Probíhá výcvik parašutistů o záložním padáku, kdy a jak se používá. Jeden ze studentů se ptá:

„A prosím vás, kolik času máme na otevření záložního padáku?“

Instruktor: „No, na to máte celý zbytek života.“

Šachový mistr cestuje vlakem a z dlouhé chvíle vyzve k partičce staršího muže ze sousedního kupé. A ten kupodivu partii vyhraje.

Poražený velmistr praví: „Mohl jste mi dát mat již dřív, kdybyste táhl věží.“

„Ano? Věží se může taky táhnout?“ diví se spolucestující.

Rozmlouvají spolu dvě krávy.

„To jste slyšela, že lev je králem zvířat?“

„Ne. A kolik nadojíte?“

Martina Šedá (G4)

Lercháč

Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová, Anna Kubešová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Vanessa Špačková, Jan Škrášek, Jan Kilián, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Grafika: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v říjnu 2008. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/lerchac>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 11. 2008.